Omraam Mikhaël Aïvanhov

LIMBAJUL FIGURILOR GEOMETRICE

Articol I. Cap. 1 – Simbolismul geometric

Din cele mai vechi timpuri, oamenii au căutat un limbaj care să fie în acelaşi timp universal şi simbolic, iar căutările i-au dus la descoperirea unor imagini, a unor simboluri care exprimă, reducând la esenţă, adevărurile cele mai valoroase şi mai complexe.

Şi voi puteţi face o asemenea experienţă. Dacă meditaţi timp îndelungat asupra unui subiect, veţi vedea că în subconştientul său în supraconştiinţa voastră se va cristaliza o formă simbolică, aceea a unui obiect, a unei figuri geometrice ce corespunde în totalitate ideii, gândului, adevărului care vă preocupă. De altfel, aşa se explică şi visele. O parte a fiinţei omeneşti este legată de cosmos, ea trăieşte şi vibrează cu Sufletul cosmic, cu Sufletul universal; ea este deci în contact cu lumea arhetipurilor, a principiilor, a legilor. Dacă meditaţi asupra unor adevăruri care se găsesc foarte sus în planul cauzal, se va produce o mişcare în sufletul vostru şi în conştiinţa voastră. Răspunsul la unele întrebări pe care le-aţi pus vă poate veni sub forma unui simbol pe care trebuie să îl interpretaţi.

Pentru a înţelege cum de este posibil un asemenea proces, trebuie să ştiţi că prin structura sa, fiinţa umană reflectă întreg universul. Tot ceea ce se găseşte în cer, în infern sau pe pământ se reflectă în ea. Deci, în momentul în care un Iniţiat începe să mediteze asupra unei teme determinate, se produce şi în forul său interior o întreagă lucrare de decantare, de cristalizare în jurul unei linii de forţe… şi în sfârşit acţionează în subconştientul său în supraconştiinţa sa un simbol care i se prezintă sub o formă condensată, rezumatul meditaţiei sale. Natura este aceea care îi dă răspunsul. Dacă el trebuia să găsească o corespondenţă exactă, nu ar fi reuşit niciodată, adevărul este atât de vast şi de multiplu! Numai Natura o poate face, căci pentru ea totul este matematic, automatic.

Da, Natura este aceea care după ce a operat un triaj, o condensare, vă prezintă simbolul, spunându-vă: „Iată: subiectul asupra căruia voi meditaţi, acest sentiment, acest gând, această inspiraţie… iată-l exprimat printr-o imagine”. Eu, de exemplu, timp de mulţi ani am încercat în meditaţiile mele, în contemplaţiile mele, să mă înalţ foarte sus pentru a reuşi să îmbrăţişez lumea cu o singură privire, să descopăr o viziune sintetică care permite reducerea la unitatea sa şi

imaginea care mi-a fost prezentată este aceea a unui con a cărui proiecţie geometrică este un cerc cu un punct în centru. De aceea consider această figură ca pe un simbol al universului. Punctul central este identic cu vârful care menţine şi uneşte totul, şi de pe acest vârf putem vedea unitatea vieţii în toate formele sale de manifestare.

Este important să aprofundăm simbolurile, căci simbolul este limbajul Naturii însăşi. Dar pentru majoritatea indivizilor, acest limbaj este încă indescifrabil. Veţi spune că aţi citit cărţi asupra interpretării viselor… Este bine, dar eu nu prea am încredere în aceste cărţi, căci adeseori interpretările nu corespund adevărului, sunt pure invenţii. Pentru că o anumită persoană a visat un şarpe, o prăpastie, un taur care l-a urmărit şi apoi a suferit un accident, s-a generalizat semnificaţia acestei imagini. Dar este posibil ca, pentru alte persoane, aceste vise să nu aibă aceeaşi semnificaţie. La fel se întâmplă şi cu medicamentele, dacă un medicament a vindecat pe cineva, îl recomandăm tuturor, dar iată că întreaga lume nu este vindecată. Veţi spune: „Atunci nu există o corespondenţă absolută?" Dacă există o corespondenţă absolută, există şi o corespondenţă individuală. Trebuie însă să cunoaştem corespondenţa generală, dar ţinând cont şi de nuanţele individuale, şi aici apar diferenţele.

Imaginile viselor reprezintă un limbaj, dar acest limbaj al imaginilor nu este un limbaj simbolic absolut. Limbajul simbolic absolut este acela al figurilor geometrice. Figurile geometrice sunt ca o schiţă a realităţii, în timp ce imaginile au, dacă putem spune aşa, încă un pic de muşchi şi de piele. Visele sunt încă forme îmbrăcate. Trebuie să învăţăm să vedem simbolurile în forma lor „scheletică" şi pentru acest lucru trebuie să mergem mult mai departe şi mult mai sus, acolo unde sunt complet despuiate, unde ele sunt reduse la pure abstracţii: la figuri geometrice.

Există simboluri asemănătoare fiinţei umane. Există un schelet, o schemă la care se adaugă came, nervi, artere, vene, grăsime, piele… dar când aceasta moare, din nou totul se dezintegrează, dispare şi rămâne esenţialul: scheletul.

Atunci când un Iniţiat din trecut trasa o linie verticală sau orizontală, un cerc sau un punct şi apoi le combina: o cruce, un triunghi, un pătrat, o pentagramă, o hexagramă, sau un şarpe care-şi înghiţea coada… el punea în fiecare din acestea o întreagă ştiinţă nemuritoare. Limbajul simbolic, care este un limbaj universal,

reprezintă o chintesenţă a înţelepciunii. Imaginea aparţine încă planului astral, în timp ce simbolurile geometrice aparţin planului cauzal. Dacă cristalele aparţin planului cauzal, înseamnă că ele sunt expresia unei geometrii pure. Veţi spune: „Dar cristalele sunt minerale, şi regnul mineral nu este cel mai puţin evoluat pentru că el este cel mai material?" Da, dar ceea ce este jos este la fel cu ceea ce se află în înalt, iar cristalele reflectă lumea cauzală. Deci, ceea ce este foarte jos, cristalele, metalele, pietrele, reflectă lumea cea mai elevată, lumea sublimă. V-am spus deja: ceea ce este jos este la fel cu ceea ce se află în înalt, dar inversat.

Să mergem ceva mai departe. Concentrându-vă, meditând pentru a găsi răspunsul la problemele care vă preocupă, veţi putea vedea apărând răspunsul în conştiinţa voastră ca o imagine sau ca o formă geometrică. Dar şi reversul este adevărat, şi deseori v-am arătat cum pornind de la un simbol determinat, este posibil să regăsiţi ideile şi adevărurile pe care el le concretizează. De aceea, cel care ştie să se înalţe până la contemplarea unui simbol în lumea arhetipurilor, simte că în sufletul său se produc multe mişcări şi vibraţii care fac să apară în conştiinţa sa o întreagă lume de idei şi de imagini ce se nasc în jurul acelui simbol. Simbolul poate fi deci un punct de plecare care permite regăsirea lumii pe care o reprezintă. Acest lucru explică de ce există atâtea figuri şi pentagrame în Ştiinţa Esoterică. Pentru Iniţiaţi, acestea reprezintă modalităţi de întoarcere spre acele regiuni în care simbolul era rezumat, legându-se de ele şi gustându-le existenţa.

Deci, la fel cum lumea divină a gândului se poate cristaliza în simboluri, putem dilua aceste simboluri, adică putem să le resuscităm, să le însufleţim în suflet, descoperind şi extrăgând toate bogăţiile ce le conţin. Se povesteşte că Pitagora dorea să exemplifice în faţa discipolilor săi cele povestite: el îi închidea pe aceştia într-o cameră, dându-le numai o bucată de pâine şi o cană cu apă, şi un simbol de descifrat, un triunghi sau un cerc… El ştia că acela care stăpâneşte anumite metode poate să se ridice foarte sus, observând corespondenţa unui simbol în lumea ideilor.

De câte ori nu v-am vorbit despre grăunte! Plantaţi în pământ un grăunte minuscul şi într-o bună zi acesta devine un copac măreţ! În trecut, înţelepţii, Iniţiaţii au văzut că peste tot în natură, în suflet, în gând, se desfăşoară acelaşi proces de dezvoltare şi ei au condensat, la rândul lor, un copac imens într-un grăunte. Ce reprezintă acest

grăunte? Este un simbol. Iniţiatul îl plantează în capul său, îl udă adesea iar copacul începe să crească; atunci Iniţiatul lucrează şi se bucură la umbra sa, îi culege fructele, îi păstrează seminţele pe care le plantează, şi totul reîncepe… Lumea simbolurilor este lumea vieţii. Viaţa lucrează cu simboluri şi se exprimă prin acestea; fiecare obiect este un simbol care conţine viaţa. Ca să pătrundem în viaţă, trebuie să lucrăm cu simbolurile şi invers, ca să descoperim simbolurile şi conţinutul lor, trebuie să trăim adevărata viaţă.

Veţi întreba: „Dar la ce foloseşte un simbol?" Eu vă voi răspunde: „Dar la ce foloseşte un grăunte?" Este imposibil să transportăm un copac sau o întreagă pădure, dar este posibil să transportăm grăunţele, seminţele. Tocmai acestea sunt simbolurile pe care le puteţi planta; astfel, veţi lucra cu o duzină de simboluri şi veţi cunoaşte toate ştiinţele. Este imposibil să duceţi cu voi toate cărţile şi bibliotecile omenirii, dar cu ajutorul a câtorva simboluri ce le veţi avea în minte, acest lucru va fi posibil, căci toate cărţile sunt rezumate în câteva simboluri.

Gândul, asemenea naturii, este coordonat de două procese inverse: condensarea şi diluarea. Puteţi condensa o problemă filosofică până când o reduceţi la o frază, la un grăunte. Şi invers, puteţi dezvolta această frază, acest grăunte, până când îmbracă întreg universul, şi obţineţi un arbore! Acum, este important pentru voi să vă exersaţi în aceste două domenii: condensarea şi apoi diluarea; cristalizarea, sintetizarea, şi apoi introducerea vieţii, creşterea şi circulaţia… Dacă vreţi, acestea sunt cele două procese „solve şi coagula": a dilua şi a condensa. Dacă doriţi să vedeţi lucrurile în toată splendoarea lor, în toată întinderea lor, în frumuseţea materiei lor, le diluaţi la infinit, până când nu le veţi mai vedea, până când le faceţi dispărute în veşnicie: acesta este „solve". Apoi, dacă doriţi să le revedeţi, să le faceţi să apară, le condensaţi, şi acest proces se numeşte „coagula".

Este important să aprofundăm limbajul simbolurilor, căci făcând să apară legăturile şi corespondenţele ce există între lucruri, descoperim astfel profunzimile unităţii vieţii. Căci o particularitate a vieţii este aceea de a avea totul perfect asamblat şi aranjat, încât fiecare lucru este la locul său şi funcţionează în legătură cu celelalte lucruri. Când legătura se rupe, apare moartea. De aceea eu trag această concluzie: când omul se exersează să găsească afinităţile şi corespondenţele dintre lucruri, când ajunge să descopere că aceste

corespondenţe stau la baza coeziunii universului, atunci el se însufleţeşte. Veţi spune: „Dar el era deja viu!" Nu, voi confundaţi adevărata viaţă cu vitalitatea, cu viaţa vegetativă. Bineînţeles, omul mănâncă, bea, gesticulează, dar viaţa posedă grade iar omul nu are încă cunoştinţă despre gradele superioare ale vieţii. Atunci când va începe să înţeleagă corespondenţele îndepărtate, imperceptibile, subtile, eterice, care există între fiecare lucru şi fiecare creatură din univers, tot atunci omul va cunoaşte adevărata viaţă şi va începe să o trăiască.

Articol II. Cap. 2 – Cercul

I.

Fără îndoială, vi s-a întâmplat să aruncaţi o piatră în apă: din locul în care piatra a căzut, vedeţi propagându-se unde concentrice. V-aţi oprit să studiaţi acest fenomen?... Aceia care ştiu să descifreze marea Carte a Naturii văd, în aceste unde circulare care se dezvoltă plecând dintr-un punct central, un proces măreţ: întreaga creaţie a lumii, exprimată geometric.

O întreagă ştiinţă, o vastă filosofie este conţinută în această figură a punctului înscris în cerc. Cercul este simbolul universului iar punctul reprezintă Fiinţa Supremă care îl susţine şi îl însufleţeşte. Priviţi, centrul se găseşte la egală distanţă de toate punctele aflate la periferie, şi tocmai de aceea el menţine cercul în echilibru. Între punctul central şi periferie se fac schimburi neîntrerupte, iar aceste schimburi dau naştere vieţii în întreg spaţiul cercului. Întreaga viaţă se află acolo, o viaţă care vibrează, care palpită, care digeră, care elimină, care respiră, care gândeşte...

Să luăm imaginea unei roţi. Veţi spune că aţi văzut destule roţi; da, ştiu, dar acestea nu sunt decât replici palide ale primei roţi care a pus în mişcare lumea şi pe care Cabala o numeşte Hocmah, roata celestă. Întreaga ierarhie îngerească a Ofanimilor, a Heruvimilor se află aici ca să pună roata în mişcare, iar Binah, inspirându-se din Hocmah, întoarce roata destinelor tuturor creaturilor. În jocul Tarotului, roata este reprezentată de cea de-a zecea carte. Da, cea de-a zecea carte a Tarotului este roata care se învârte. De altfel, dacă interpretăm cifra 10, constatăm că o reprezintă cercul, iar 1, punctul central. Da, 1 este un punct, căci proiecţia unei linii verticale pe un plan orizontal dă naştere unui punct. Deci, iată că principiul masculin este 1, punctul central, iar o este principiul feminin, cercul. Şi atunci când 1 şi o sunt

reunite, găsim împlinirea. Fără 1, care reprezintă principiul masculin sau spiritul, materia, adică O, nu este organizată. Ea posedă toate bogăţiile, dar fără 1 nu se poate organiza. O nu trebuie deci să rămână singur, altfel materia va rămâne neorganizată, va fi un haos.

Stă scris în Geneză; „Şi Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor". Duhul lui Dumnezeu este principiul masculin care plămădea materia, „apa", pentru a o însufleţi şi pentru a-i dărui o formă. Apa este cercul; şi Duhul lui Dumnezeu este 1, centrul. Fără spiritul care îl animă, materia rămâne informă: „tohu va bohu": informă şi golită, cum spune Geneza; dar când ea este înflorită, însufleţită, lucrată de către spirit, toate posibilităţile pe care le conţine încep să se manifeste şi ea se transformă într-o lume organizată, într-un univers populat de soare şi de constelaţii. Universul este deci O, cercul care a fost deja lucrat, însufleţit, organizat de către spirit, adică 1. Dar o fără 1 rămâne inert, nemişcat.

Putem înţelege această lege şi pentru viaţa interioară. Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unei fiinţe umane, este acela de a fi separat de 1, de spirit, pentru a nu rămâne decât un O. În acel moment, ea devine un deşert, un teren arid, ca o femeie nefertilă. Pentru a deveni fertili, trebuie întotdeauna să vă legaţi de L Evident, voi sunteţi întotdeauna O, dar exact ca întreg universul: un o pe care spiritul, 1, nu încetează să-l însufleţească.

Centrul este întotdeauna limitat la un punct, în vreme ce cercul poate avea o circumferinţă nelimitată. Da, pentru că materia absoarbe, înghite lucrurile, ca să transforme, să le şlefuiască. Acelaşi lucru îl face şi femeia: ea acumulează, adună anumite materiale, dând naştere unui copil; ea adună alte materiale şi se apucă de gătit... Materia este teribilă, ea atrage şi înghite tot. Aceia care nu ştiu să reziste acestei atracţii sunt înghiţiţi şi transformaţi în hrană pentru alţii. Ca să aveţi aceeaşi soartă, trebuie să rămâneţi legaţi de spirit.

Spiritul, opus materiei, străluceşte, proiectează lumină. În loc să adune şi să păstreze, el dă, oferă. De aceea el este reprezentat de un punct, iar cercul este mare fiindcă ia ceea ce punctul dăruieşte. Materia este bogată fiindcă primeşte bogăţiile spiritului. Tot ceea ce spiritul posedă, trece prin materia care este transformată, spiritualizată. Veţi spune: „Dar atunci spiritul ia totul!" Nu, căci el trăieşte în materia care a primit bogăţia sa, deci nu a pierdut nimic. Aceeaşi lege este valabilă pentru toate fiinţele care ştiu cu adevărat să ofere. Tocmai acela care

dă, profită, căci el trăieşte în toţi aceia care au beneficiat de darurile sale. Spiritul său se află în ceilalţi. Din acest motiv, toţi aceia care îşi închipuie că au profitat de cineva, sunt în realitate locuiţi de acela care le-a dat ceva, acesta se manifestă prin fiinţele lor.

Punctul străluceşte, mişcarea sa este rectilinie, iar aceasta este mişcarea electricităţii, a principiului masculin (intelectul, spiritul). Dimpotrivă, mişcarea magnetismului, a principiului feminin (inima, sufletul) este circulară. Razele cresc şi dau, cercul atrage şi primeşte.

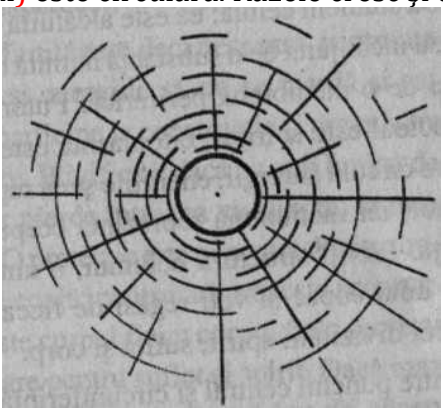

Cele două sunt necesare pentru păstrarea echilibrului: deci, şi noi trebuie să fim un cerc cu un punct în mijloc. Sufletul, inima sunt reprezentate de cerc. Spiritul, intelectul sunt reprezentate de raza care ţâşneşte din punctul central. Punctul şi cercul înseamnă, de asemenea, iubirea şi înţelepciunea. Acela care este numai iubire, nu a găsit încă punctul: întreaga fiinţă îi este risipită. Acela care este numai înţelepciune, este un punct fără cerc în jurul lui; el este orgolios, singur, este asemenea unui comandant fără soldaţi, fără armata pe care să o comande.

Astrologii au reprezentat soarele printr-un cerc cu un punct central, şi putem observa că această figură o s-o regăseşte peste tot în natură, de la sistemul solar până la atom.

Să studiem celula: ea este alcătuită dintr-un nucleu înconjurat de o substanţă numită citoplasmă şi de o membrană periferică. Putem spune că nucleul este spiritul; citoplasmă este spaţiul în care circulă curenţii, energiile şi ea reprezintă sufletul; iar membrana reprezintă corpul fizic, scoarţa. Priviţi structura ochiului, a unui fruct sau a unui copac şi veţi regăsi de fiecare dată cele trei diviziuni: spirit, suflet şi corp.

Între punctul central şi circumferinţă există un spaţiu şi în acest spaţiu, care este limitat, circulă viaţa. Existenţa acestei limite este foarte importantă. Se spune că înainte de creaţia lumii, Veşnicia i-a trasat limitele. De ce? Pentru ca forţele să se poată concentra în interiorul acestor limite, să nu se disperseze. Dumnezeu şi-a început munca de creaţie între aceste limite. Universul nu este infinit, el are limite. Numai El singur, Absolutul este nelimitat şi nu ştim exact ceea ce El reprezintă. Dar universul are limite; din clipa în care Dumnezeu s-a manifestat prin creaţie, înseamnă că el s-a limitat, iar universul pe care El l-a creat este limitat în timp şi în spaţiu. Chiar dacă există mai multe universuri, fiecare dintre ele are limite determinate, iar în interiorul acestor limite viaţa se manifestă. Un univers care îşi pierdea propriile limite reintra în Veşnicie, şi totul dispărea…

O limită este deci necesară pentru ca materialele şi energiile să nu se piardă şi ca ele să poată participa la construcţia şi organizarea unei fiinţe vii. Priviţi oul: dacă nu ar fi limitat de coajă, el şi-ar pierde întreaga viaţă şi nu ar mai exista puiul. O protecţie este necesară. Pentru ou, aceasta este coaja; pentru arbore, este scoarţa, pentru om, este corpul fizic: corpul fizic serveşte ca învelitoare pentru suflet şi spirit. Dacă materialiştii ar fi deţinut adevăratul har de observaţie şi analogie, ar fi văzut că întreg universul dovedeşte existenţa sufletului şi spiritului. Ei s-au oprit însă numai la scoarţă, asupra a ceea ce este vizibil, crezând că totul se termină aici. Dar unde sunt sufletul şi spiritul? Luaţi un om: este viu, gândeşte, scrie, vorbeşte, iubeşte, creează, distruge… Dar într-o bună zi, totul se opreşte, şi el nu mai face nimic. Ce s-a întâmplat? Nu-i lipseşte nimic din ceea ce avea ca membre şi organe când era viu şi totuşi este mort, nu mai mişcă. El era deci animat de ceva invizibil, ceva care era cauza tuturor mişcărilor, a gândurilor şi a faptelor sale: adică centrul.

Meditaţi deseori asupra simbolului cercului, căci acesta convine totul. Ce reprezintă centrul? El este spiritul, spiritul lui Dumnezeu. Şi ce reprezintă cercul? El este spaţiu, este materia, Mama Divină. Studiaţi cercul şi veţi înţelege toate misterele raporturilor dintre spirit şi materie. Veţi înţelege această definiţie care a fost dată Divinităţii: „o sferă care are centrul peste tot şi circumferinţa nicăieri. Acest lucru dovedeşte că în cerc, numai punctul central există cu adevărat: Dumnezeu este acela care însufleţeşte cercul, universul.

Iniţiaţii care au înţeles puterea acestui simbol o nu cer decât să

introducă în ei înşişi punctul, adică spiritul însuşi. Noi toţi suntem cercuri care trebuie să atragă punctul central, Duhul Sfânt. Atât timp cât suntem un cerc fără punct, trăim în vid şi lipsiţi de satisfacţie; dar în ziua în care acest punct, spiritul, va veni să se instaleze în noi, iubindu-ne, luminându-ne, ne vom afla împlinirea.

Nucleul, sămânţa, este partea principală a fructului. Bineînţeles, pentru voi care mâncaţi, miezul este cel mai important. În realitate, sămânţa este însă cea mai importantă, căci datorită ei avem mii şi mii de hectare de arbori fructiferi. Pentru natură, grăuntele este esenţial; natura nu se ocupă decât de sămânţă, de nucleu. Dacă ea a pus puţină materie în jurul ei, ea a dorit astfel să atragă păsările şi oamenii ca să îi determine să le planteze. Atât timp cât această materie va conta foarte mult pentru noi, vom mânca numai minciuni, iluzii. Adevărul este în sămânţă, în punct.

Sămânţa sau nucleul reprezintă spiritul; pulpa fructului reprezintă sufletul, spaţiul în care circulă viaţa; iar pielea este învelişul material, corpul fizic. Atunci iată: spiritul, sufletul şi corpul… corpul care protejează, care reţine sufletul şi spiritul. Noi suntem zămisliţi după acelaşi model al fructului, şi asemenea grăuntelui în cazul fructului, spiritul nostru are rolul esenţial de jucat. Din nefericire, cei mai mulţi oameni apreciază numai pulpa fructului, adică corpul fizic. Nu putem nega importanţa acestuia, ca şi în cazul sticlei de parfum care împiedică evaporarea parfumului: ea reţine sufletul şi spiritul. Adevăratul om nu este corpul fizic, ci acel punct imperceptibil aflat undeva, înăuntru, un punct care gândeşte, iubeşte, creează. Dovada că Inteligenţa Cosmică nu acordă un rol esenţial corpului fizic, este faptul că ea îl lasă să moară şi să fie înmormântat. Ea duce spre regiunile celeste spiritul, care este nemuritor, lăsând să putrezească aici jos, în cimitir, învelişul. Iată la ceea ce ar trebui să reflectăm şi să medităm întreaga viaţă, ca să descoperim ce semnificaţie are acest nucleu, acest punct, acest spirit.

Iniţiaţii au învăţat întotdeauna despre importanţa unui centru de care omul trebuie mereu să se lege, căci ei ştiu prea bine că inexistenţa unui punct central în jurul căruia particulele, atomii şi moleculele se mişcă, va duce la dislocare: aşa apare haosul, anarhia universală. Da, condiţia cea mai importantă pentru armonie, pentru echilibru, pentru viaţă, este existenţa unui centru, a unui punct în jurul căruia particulele trebuie să graviteze. Priviţi ceea ce se întâmplă

într-o familie atunci când tatăl lipseşte, sau ceea ce se întâmplă într-o ţară sau armată când şeful este absent. Folosiţi şi voi, aici în Franţa, proverbul: „Când pisica nu este acasă, joacă şoarecii pe masă!”… Omul poartă în chip firesc aceste mari adevăruri în fiinţa sa. Instinctiv, el ştie că lucrurile trebuie să fie jos, pe pământ, exact cum sunt în înalt, în lumea divină.

Sistemul solar posedă un centru, soarele, care menţine în echilibru şi pune în mişcare planetele în cea mai mare armonie. Când o familie, o societate, o naţiune nu sunt unite prin prezenţa unui centru, ele se descompun. Când corpul fizic al unui om şi-a pierdut punctul central, el se descompune la rândul său, deoarece punctul care menţinea în el ordinea şi organizarea a dispărut: celulele sale nu mai au niciun şef, ele se separă şi se reîntorc în rezervoarele cosmosului ca să zidească corpuri noi.

Într-o familie, tatăl este centrul; într-o ţară, centrul este regele; într-o armată, este generalul, în sistemul solar, este soarele; în ou, este gălbenuşul; în ochi, este pupila; în fiinţa omenească, este spiritul… întotdeauna trebuie să existe un centru, un cap, nu două sau trei. Anarhia se dezlănţuie acolo unde există mai multe capete. În Apocalipsă, Fiara este reprezentată cu şapte capete, iar în mitologia greacă hidra din Lema avea, de asemenea, şapte capete. Aceste capete multiple sunt simbolul anarhiei. Dacă până acum omenirea a trăit mereu în anarhie, înseamnă că ea a fost condusă de mai multe capete. Situaţia nu se va putea ameliora decât atunci când oamenii vor accepta să se supună unei singure minţi, unui singur cap, aşa cum stă scris şi în Evanghelii: „Nu va exista decât un singur păstor şi o singură turmă”. Da, când va exista un singur cerc în jurul unui singur centru, alte forţe, binefăcătoare, se vor manifesta.

Pentru ca ordinea şi armonia să domnească, este necesară prezenţa unui cap, a unui centru, a unui vârf în jurul căruia totul să se poată învârti. Tocmai acest punct concentrează toate forţele unităţii. Marele Centru al Universului, care este Dumnezeu, se reflectă în toate planurile, în toate regiunile, iar toţi aceia care îl reprezintă sunt legaţi între ei asemenea unui fir central.

Într-un colier de perle, toate perlele, fie mici sau mari, sunt legate între ele printr-un fir central. La fel, marele Centru al Universului, Dumnezeu, acela care este Izvorul primordial, Cauza principală, Spiritul şi Sufletul tuturor vietăţilor, se reflectă în cele mai

mici lucruri pentru a le uni, pentru ca între ele să existe o unitate de nezdruncinat, astfel ca ordinea şi armonia să se instaleze peste tot. Deci toate celelalte centre trebuie să fie unite cu el. Toate centrele care nu sunt unite cu marele Centru nu mai primesc curenţi însufleţitori; de aceea ele slăbesc puţin câte puţin şi sfârşesc prin a dispărea. Dacă toţi aceia care în viaţa colectivă reprezintă un centru (tată de familie, profesor, primar al unei comune, preşedinte de Republică, rege, şef al unei comunităţi spirituale, etc.) nu au aflat despre acest liant, ei rămân numai în aparenţă reprezentanţii lui Dumnezeu.

Fiecare minte, fiecare centru din lume trebuie să fie conştient de ceea ce reprezintă, şi dacă îşi îndeplineşte funcţia de reprezentant al lui Dumnezeu în zona şi în spaţiul de care dispune, atunci se va lega într-adevăr cu prima Minte, primind raze luminoase, forţe şi calităţi pe care le va putea apoi distribui şi altora. Dar, totul este în conştiinţă, în gradul de înţelegere. Aceia care îşi îndeplinesc funcţiile mecanic, automat (şi există mulţi care fac acest lucru) nu primesc nimic, oricât de bine ar fi plasaţi.

Să luăm exemplul unui primar. Lui i se transmit informaţii, ordine, onoruri, pentru că el reprezintă centrul. Da, dar dacă el este distrat, dacă s-a amuzat cine ştie pe unde, treburile s-au acumulat în absenţa lui, şi la întoarcere nu mai ştie Ce trebuie să facă; iată cum încep complicaţiile.

Voi sunteţi centrul acestui cerc reprezentat de corpul fizic, de întreaga voastră fiinţă, şi dacă sunteţi conştienţi, luminaţi şi legaţi de marele Centru din înalt, acelaşi fenomen se va produce şi în voi, în toate cercurile mici care simt celulele voastre. Atunci veţi reuşi să atingeţi nucleele tuturor celulelor voastre, pentru că aceste nuclee sunt legate de voi; ele primesc ordine, primesc influenţe luminoase de la voi şi tot ele încep să restabilească armonia în celule. Iată cum organismul se purifică, se vindecă, se întăreşte şi se luminează datorită centrului, datorită acestui punct: spiritul omului conştient.

Atât timp cât celulele corpului nostru converg către spirit, totul funcţionează într-o perfectă armonie. Dar, de îndată ce unele dintre ele devin anarhice spunându-şi „Oh! capul, legile, nu-mi pasă de ele", se vor forma tumori şi va apărea cancerul. Noi trebuie să ne convingem celulele să asculte de unitate, căci astfel ne prelungim viaţa. Evident, eu vă expun principii, reguli generale. Este posibil să existe în viaţa voastră evenimente care să contrazică ceea ce v-am spus, dar sunt

excepţii izolate în evoluţia lor. În principiu, totul este aşa cum v-am explicat.

Capul unei familii, creierul unei societăţi, conducătorul unei ţări, centrul sistemului solar, capul universului, toate sunt minţi care îl reprezintă pe Dumnezeu: sunt reprezentanţi la nivele diferite ale unui singur principiu divin. Un tată îl reprezintă, un şef îl reprezintă, un Maestru îl reprezintă… Dacă îl veţi separa de Dumnezeu pe unul dintre aceştia, nu veţi avea niciun beneficiu. Dacă nu îl consideraţi pe tată ca pe un reprezentant al lui Dumnezeu în familia voastră, el nu vă va putea aduce nimic, pentru că voi nu l-aţi asociat cu principiul divin. Este important să stabilim o legătură între fiecare lucru, între fiecare fiinţă şi Dumnezeu. Dacă aveţi un Maestru pe care nu îl consideraţi ca un aspect al principiului divin, el nu va putea face nimic pentru voi. El va avea puteri pentru ceilalţi, dar nu pentru voi: dacă sunteţi închişi faţă de el, ceea ce el vă trimite va fi respins, deturnat, distrus. Dacă trageţi storurile, soarele mai poate intra? Nu, El este atotputernic, el pune în mişcare planetele, dar nu poate deschide storurile! Şi nici Dumnezeu nu poate face acest lucru; El este foarte puternic, dar nu poate deschide în locul vostru storurile inimii voastre. Vouă vă revine această sarcină. Jumătate-jumătate: voi vă deschideţi inima, iar El va intra.

Această legătură cu principiul divin este esenţială şi în privinţa iubirii. Când un bărbat şi o femeie doresc să-şi manifeste adevărata iubire şi să cunoască adevărata fericire, eliberare, ei trebuie să se considere reciproc ca reprezentanţi ai Tatălui Ceresc şi ai Mamei Divine. Altfel, când bărbatul îşi va îmbrăţişa iubita, îi va îmbrăţişa şi slăbiciunile, limitele şi nu va atinge ceea ce este înalt în ea, ceea ce există măreţ, pur, iar iubirea lor va avea un final. Trebuie deci să aveţi o altă înţelegere: să vă consideraţi iubita ca pe o reprezentantă a Mamei Divine, iar ea, la rândul ei, să vă considere ca pe un reprezentant al Tatălui Ceresc, al lui Hristos. Prin acest mod de a vedea lucrurile, vă veţi lega deja de ceva superior şi fiecare dintre voi devine pentru celălalt ceva mai mult decât un iubit sau o iubită, păstrând în suflet, în inimă, în braţe, ceva imens. Din această imensitate curg raze luminoase, curenţi de o natură mai subtilă, iar îngerii, devaşii, spiritele luminoase ale naturii vin să aducă propriile forţe şi bucurii acelora care sunt pe cale să se exprime în cel mai frumos limbaj al creaţiei, limbajul iubirii, al nesfârşitei iubiri.

Când contemplaţi în fiecare dimineaţă soarele, gândiţi-vă că sunteţi pe cale să contemplaţi punctul central, spiritul, ochiul Domnului; de aceea trebuie să o faceţi conştient, cu iubire, cu dorinţa de a găsi centrul, centrul vostru. Conştientizaţi faptul că, prin simplul fapt de a privi soarele, vă apropiaţi de centrul sistemului solar, şi că acelaşi fenomen se produce în voi: conştiinţa voastră se apropie de propriul vostru centru, de spiritul vostru, de Dumnezeu, iar voi regăsiţi lumina, pacea, libertatea, forţa.

Vă mai pot arăta încă cum să interpretaţi acest simbol O, al punctului înscris în cerc. Soarele rămâne în centrul sistemului solar. Dacă ar dispărea cumva din acest loc, planetele ar porni în derivă prin spaţiu. Uneori, câte o planetă îl invită pe soare, fiindcă doreşte să îl aibă numai pentru ea, spunându-i: „Dragul meu soare, te iubesc enorm, vino lângă mine". Dar soarele răspunde: „Nu, nu, eu nu pot veni, trebuie să rămân în centru, altminteri întreg sistemul solar s-ar disloca. Eu nu te voi uita, îţi voi oferi din timpul meu, din razele mele, te voi fertilizare voi însufleţi, te voi lumina, dar lasă-mă să rămân în centru". Planetele trebuie să ştie că soarele nu îşi poate părăsi locul.

Vorbind astfel despre soare şi planete, eu o fac evident în chip simbolic: pot vorbi, de asemenea, despre un rege şi supuşii săi, despre un profesor şi elevii săi, despre un Maestru şi discipolii săi, despre Dumnezeu şi despre toţi oamenii. Nu cereţi niciodată punctului central să se deplaseze ca să vă aparţină. El trebuie să rămână în centru, pentru că numai din acea poziţie poate menţine ordinea, din acel loc echilibrează şi hrăneşte toate creaturile. El emite raze spre periferie şi aceste raze sunt atât de intense încât pot străbate grote, ascunzişuri: nu există niciun loc în care ele să nu fi putut pătrunde.

În ziua în care veţi privi conştient veţi vedea ce se întâmplă: între el şi voi vor începe să circule unde care vor avea forme, culori, o lume nouă. În acel moment veţi atrage forţe, creaturi inteligente care vor veni să danseze, să se scalde în această frumuseţe, în acest dialog, în această conversaţie dintre soare şi voi. Deocamdată nu aţi intrat în contact cu soarele; el este aici, dar nu există nicio legătură între voi şi el. Vă mulţumiţi să-l priviţi, să constataţi că este ceva mai strălucitor sau mai ascuns decât în ajun, dar nu aşa intrăm în legătură cu soarele. Pentru a putea comunica cu el, trebuie ţesute adevărate legături vii între voi şi el.

Ce facem când aprindem un foc? îl întreţinem, îi aducem lemne

sau alt combustibil pentru a nu se stinge. Vedeţi, acest lucru îl faceţi zilnic, dar nu l-aţi interpretat niciodată. Când alimentaţi focul, acest lucru dovedeşte că îl iubiţi. îi aduceţi hrana, pentru ca el să continue să trăiască. Dacă nu i-aţi aduce nimic, pentru că nu l-aţi iubi, el s-ar stinge.

Dacă facem o analogie între foc şi soare, putem spune că planetele sunt acelea care întreţin focul soarelui. Făcând sacrificiul de a se învârti în jurul lui, ele îi dăruiesc ceva din ele însele, iar soarele le dăruieşte în schimb lumina şi căldura sa care nu reprezintă nimic altceva decât o transformare a sacrificiului făcut. Şi voi puteţi dărui focului ceva din voi înşivă: ramurile voastre uscate, adică vechile voastre instincte, prostiile, capriciile… tot ceea ce este inutil, haideţi, aruncaţi-le în foc! Focul este capabil să transforme totul în căldură şi lumină. Iar voi sunteţi beneficiarii. Dacă nu procedaţi aşa, ce puteţi face cu vechile ramuri? Ele nu ne pot încălzi, nici lumina, pentru că voi nu sunteţi capabili să le transformaţi. Aruncaţi-le în foc!… într-un învăţământ spiritual, focul este de asemenea şi Maestrul. Ca şi focul, Maestrul este capabil să transforme tot ceea ce discipolii săi au vechi şi întunecat în fiinţă, redându-le totul sub formă de lumină şi căldură.

Învârtindu-se în jurul soareleui, planetele îi spun: „Dragă soare, noi avem totul, dar ne lipsesc lumina şi căldura; suntem întunecate, urâte, înfrigurate. Transformă-ne…”. Şi soarele le trimite lumină şi căldură. Iată încă un exemplu al relaţiei existente între cele două principii masculin şi feminin. Singurul este masculin; tot ceea ce este multiplu este feminin. Ca şi soarele într-un sistem solar, ca într-un învăţământ spiritual, numai Maestrul reprezintă masculinul: toţi ceilalţi, bărbaţi şi femei sunt principii feminine, polarizaţi negativ, adică receptivi.

În acel moment, se realizează între punctul central şi periferie. Periferia îşi trimite iubirea spre centru, iar centrul trimite spre periferie lumina, căldura şi viaţa. Şi dacă particulele din periferie se închid, sunt lacome, nedorind să dea ceva, nici ele nu vor primi nimic. Numai în schimburi totul se multiplică, înfloreşte, se însufleţeşte. Şi pentru a putea face un schimb, nu este necesară o apropiere fizică. Soarele nu se apropie de planete pentru a le îmbrăţişa; el le luminează de departe şi ele sunt mereu fertilizate. Nu mă înţelegeţi greşit, vă expun un principiu, o lege a lumii spirituale.

Fie că vă gândiţi la foc, fie că vă gândiţi la soare, la Dumnezeu, la spirit, la iubire, este vorba mereu de acelaşi principiu. Focul reprezintă

iubirea lui Dumnezeu; iar iubirea este un foc, un foc divin. Deci, dacă doriţi să alimentaţi un foc, adică să vă alimentaţi spiritul, sufletul, trebuie ca propriul vostru corp fizic să facă sacrificii.

Trebuie să deveniţi conştienţi de această comunicare constantă care există între periferie şi centru; este legea ecoului. Trimiteţi la banca centrală, focului universal, o anumită sumă sau, dacă vreţi, o ramură, o buturugă, şi ea vă va da chitanţa, şi cu cât trece mai mult timp, cu atât dobânda la această sumă creşte. Aşa zişii oameni rezonabili şi cumpătaţi, care doresc să-şi păstreze inima şi sufletul, vor rămâne mereu săraci. Ei nu vor să trimită niciun pic de iubire spre centru, ei nu-i dăruiesc nici măcar o privire, şi de aceea nu primesc niciodată nimic.

Gândiţi-vă de acum înainte să alimentaţi focul central, aduceţi-i zilnic ramuri… Cu cât îl alimentaţi mai mult, cu atât veţi primi mai multă lumină şi căldură.

II.

Ca să vă explic importanţa simbolismului cercului, aş pleca acum de la un exemplu foarte simplu, chiar amuzant: „divanul fermecată ştiţi ce este acesta?… Nu? Bine, am să vă povestesc. Sunt câţiva ani de atunci, era prin 1938, la Paris, înainte de începerea războiului şi eu tocmai sosisem din Bulgaria. La intrarea Maillot, se amenajase un parc de distracţii numit Luna Park. Mulţi oameni veneau aici să danseze, să tragă la ţintă cu arma, să urce pe covorul zburător, pe balansoare, distrându-se cu tot felul de lucruri. De exemplu, exista un joc în care trebuia să ţinteşti într-un punct aflat pe un zid: când reuşeai să atingi acel punct, un pat pe care se afla întinsă o femeie, urâtă sau frumoasă, nu-mi mai aduc aminte, se răsturna, iar femeia cădea pe podea spre desfătarea tuturor gură-cască. Ea trebuia să se scoale, să aranjeze din nou patul, şi totul pornea de la început… Exista tot aici şi Castelul Râsului cu coridoare unde curenţi puternici de aer făceau să zboare fustele doamnelor, iar balansoarele se opreau exact în momentul când oamenii se aflau cu capul în jos şi cu picioarele în aer. Eu am văzut toate aceste lucruri în trecere: voiam să ştiu cum se distrează lumea, şi am fost cu adevărat impresionat de geniul inventiv al francezilor: niciodată nu văzusem aşa ceva în Bulgaria!

Apoi, exista şi acest faimos divan fermecat. Era o platformă rotundă, în straturi de lemn, destul de mare ca să poată adăposti mai multe persoane. Oamenii urcau şi ea începea să se învârtă, la început

încet… şi apoi puţin câte puţin, mişcarea se accelera şi atunci asistam la un spectacol caraghios: cei de la periferie se dezechilibrau, erau proiectaţi în afară şi cădeau peste spectatori (şi evident toată lumea râdea), în timp ce aceia care se aflau în centru nu erau în primejdie, ei rămâneau liniştiţi, pe picioarele lor, la locurile lor, nemişcaţi şi surâzători. Forţa centrifugă era atât de puternică încât cei aflaţi la periferie nu se puteau menţine, nu puteau să reziste sau să se agaţe, fiind proiectaţi în afară, în timp ce, aceia care se găseau în centru, scăpau de această forţă, păstrându-şi echilibrul şi stabilitatea.

M-am oprit asupra acestui fenomen, căci el ascunde legi formidabile şi mi-am dat seama că fiinţa umană este asemănătoare unui divan fermecat: anumite regiuni psihice reprezintă periferia fiinţei sale, altele reprezintă centrul, iar conştiinţa poate fi comparată cu oamenii care se urcă pe platformă. Dacă conştiinţa voastră se află la periferia fiinţei voastre, trebuie să ştiţi că în acel loc există forţe atât de dezlănţuite încât ele vă vor proiecta pe pereţi şi vă veţi sparge capul. Toţi aceia care doresc să caute aventuri la periferia vieţii pentru a-şi pune la punct afacerile, pentru a putea face trafic sau a se amuza, se expun multor pericole, căci devin pradă unor forţe cărora nu le poţi rezista. Pentru a trăi în pace, în linişte, trebuie să găsiţi un loc adăpostit. Şi unde se află un asemenea loc? Tocmai în centrul cercului. La periferie nu sunteţi niciodată la adăpost, pentru că acolo nu veţi găsi decât agitaţie şi pasiuni dezlănţuite; acela care se rătăceşte, este înhăţat, atacat de către forţe violente, şi mai devreme sau mai târziu el este proiectat şi rupt în bucăţi.

Când un Iniţiat doreşte să celebreze o ceremonie magică, el trebuie să intre în armonie cu toate forţele cosmosului pentru a fi protejat; el trasează atunci un cerc în jurul lui: aflându-se în mijloc, el reprezintă astfel centrul. Prin această faptă, el spune întregului univers: „Eu sunt fiinţa care înţelege. Eu sunt fiinţa care nu recunoaşte decât supremaţia, dominaţia şi împărăţia unui singur şi adevărat Dumnezeu, principiu veşnic care guvernează întreg universul în acel moment, toate spiritele naturii vin să i se supună, dar, dacă nu acţionează astfel, spiritele se precipită pentru a-l combate şi el poate fi fulgerat, pus la pământ.

Iniţiaţii care au studiat natura ne pot da reguli, metode, cum ar fi meditaţia, reculegerea, rugăciunea; căci meditaţia, reculegerea, rugăciunea reprezintă eforturi de a intra în noi înşine, pentru a căuta

centrul, acest punct invulnerabil unde guvernează pacea… sau această „înaltă retragere" despre care vorbeşte Psalmul 90. Da, căci în viaţa interioară centrul este identic cu înaltul: de altfel, din punct de vedere geometric, l-am văzut deja, centru cercului poate fi considerat ca proiecţia vârfului unui con.

Să studiem această problemă cu ajutorul culorilor: fiecare culoare a prismei corespunde unei unde de frecvenţă cu atât mai înaltă cu cât ne apropiem de violet. Lungimile de undă ale vibraţilor luminoase formează astfel o înlănţuire mergând de la cele mai mari (roşu) la cele mai mici (violet), şi cum lumina posedă o simetrie de revoluţie în jurul direcţiei de propagare, lanţul care este format din succesiunea acestor vibraţii este o spirală conică.

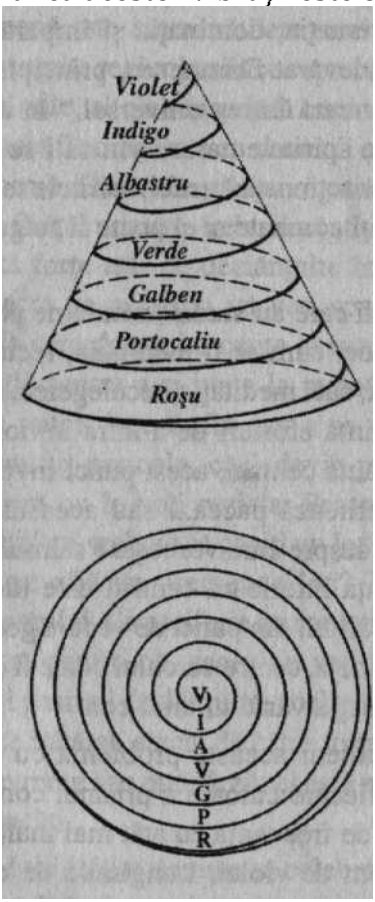

Vârful conului care reprezintă centrul cercului corespunde vibraţiilor cu lungime de undă scurtă, deci frecvenţelor celor mai

înalte. În acest punct se află pacea spirituală care nu este o pace imobilă, statică, ci o stare de vibraţie intensă în sânul căreia se realizează activităţile sublime. În această linişte, spiritul se poate manifesta din plin.

De pe înălţimile unui munte, vederea nu mai întâmpină niciun obstacol; când suntem în vârf, vedem totul în jurul nostru, suntem mai lucizi, ştim ceea ce se întâmplă. Apoi, în faţa spaţiului care se dezvăluie înaintea voastră, începem să ne simţim liniştiţi, dilataţi, putând respira. Deci, acela care face eforturi pentru a se apropia de un punct central, va dobândi claritatea, pacea şi libertatea. Vedeţi câte lucruri se pot spune despre centrul cercului!

Pentru a ne apropia de centru, de regiunile divine, trebuie să ne sincronizăm cu undele de înaltă frecvenţă, adică să creştem intensitatea gândului nostru, a sentimentelor noastre. Cu cât viaţa devine mai intensă, mai subtilă, mai spirituală, cu atât omul se înalţă spre culmi… şi chiar mai mult, el se apropie de regiunile celeste şi de locuitorii acestor regiuni, până ajunge la Creator. Dar când încetineşte ritmul, când îi dispare din credinţă, din ardoare, din entuziasm, el decade în materie, devine greoi şi urât, frumuseţea îi dispare, gândirea i se blochează şi el se transformă în stană de piatră. Toţi aceia care vor să găsească centrul, inima universului, creatorul, Izvorul primordial trebuie să trăiască din plin.

De acum înainte, orice aţi face, gândiţi-vă mereu la această problemă: „Oare ce îmi doresc? Oare ce caut? Mă îndrept spre periferia sau spre centrul fiinţei mele?” Şi când veţi simţi anumite şuşoteli interioare, este clar: v-aţi îndreptat prea mult spre periferie şi aţi intrat sub influenţa curenţilor haotici. Deci, îndepărtaţi-vă rapid, căci este inutil să luptaţi cu aceşti curenţi, nu veţi reuşi niciodată să îi învingeţi; atât timp cât rămâneţi în acel loc, veţi fi copleşiţi, dezrădăcinaţi, căci nimeni nu a reuşit vreodată să învingă aceste forţe. Numai îndepărtându-ne de periferie şi apropiindu-ne de centru, vom ajunge să ne eliberăm. Să nu vă imaginaţi că stând la periferie veţi reuşi să controlaţi situaţia; în acest sens, trebuie să vă resping pretenţiile. Am văzut ce s-a întâmplat cu oameni mult mai puternici decât voi: s-au lăsat antrenaţi spre periferie şi au fost striviţi. Nu puteţi rezista decât deplasându-vă şi apropiindu-vă de centru, iar centrul este Dumnezeu.

Vă voi da un exemplu simplu. Imaginaţi-vă că aveţi nevoie de o femeie de serviciu sau de o bucătăreasă. Ea vine şi voi îi încredinţaţi

casa. Dacă este o femeie ordonată, conştiincioasă, curată, totul va fi perfect, totul va străluci. Dar dacă ea este dezordonată, necinstită sau hoaţă, veţi constata că a transformat casa voastră într-o cocină iar câteva lucruri v-au dispărut. Toate creaturile: oamenii, animalele, plantele, pietrele lasă urme care corespund cu exactitate naturii lor, caracterului lor. Dacă aduceţi o vulpe sau un lup într-un loc, ea sau el vor lăsa dâre în urma lor, sau cel puţin vor lăsa o duhoare. În acelaşi fel, dacă introduceţi în viaţa voastră interioară punctul central, adică pe Dumnezeu, El îşi va lăsa amprentele. Dacă vă legaţi de punctul central, de prezenţa lui, de existenţa lui, el va lăsa ceva de aceeaşi natură ca şi a sa, adică lumină, inteligenţă, bunătate, armonie, frumuseţe. Trebuie doar să îl lăsaţi să intre, pentru că el va şti cum să acţioneze. De aceea Iniţiaţii spuneau: „Gândiţi-vă la Dumnezeu, lăsaţi-L să intre în voi, pentru ca el să vă poată umple viaţa", căci numai prezenţa divină este capabilă să remedieze totul; ea vindecă, purifică, însufleţeşte, armonizează, învie.

Vă mai pot da şi alte exemple. Când soldaţii sunt singuri în cazarmă, ei sun. relaxaţi, glumesc, fumează… Dar iată că un general vine în inspecţie şi toţi defilează prin faţa lui în uniforme impecabile, mergând în pas cadenţat. Sau priviţi-i pe copii, când profesorul lipseşte: strigă, se hârjonesc, aruncă unii în alţii cu diferite obiecte. Dar, de îndată ce profesorul soseşte, fiecare îşi reia locul; dezordinea dispare, nu se mai aude niciun pic de zgomot. Şi cu toate acestea, profesorul nu a scos niciun cuvânt, nu a ameninţat, simpla sa prezenţă ajunge pentru ca totul să reintre în normal… La fel, când introduceţi în voi prezenţa centrului care este Dumnezeu, fiecare lucru din fiinţa voastră îşi regăseşte locul, şi iată armonia şi pacea instalându-se, căci centrul este recunoscut de către toate creaturile. Când altcineva se prezintă, nimeni nu este atent, nimeni nu se mişcă. Dar când Dumnezeu, Maestru al universului apare undeva, este suficientă simpla lui prezenţa, suflul lui… chiar şi demonii îşi ocupă locul pentru a-L putea servi. Numai El singur, Dumnezeu este recunoscut de către toate creaturile. De aceea trebuie să îl chemăm pe El şi nu pe altcineva. Toate creaturile, bune sau rele, îl cunosc şi I se supun. Vedeţi cât este de important să îl căutaţi pe Dumnezeu, să-L rugaţi să intre în fiinţa voastră, căci simpla Lui prezenţă pune lucrurile şi fiinţele la locul lor. Acest adevăr este deasupra tuturor adevărurilor.

Zilnic, chiar de mai multe ori pe zi, trebuie să vă gândiţi la acest

centru, căci nu gândindu-vă câteva minute la altceva veţi reuşi să scăpaţi din periferie. Exersaţi-vă atât timp cât este necesar, dar trebuie să ajungeţi să găsiţi punctul central. Dacă veţi reuşi să îi înţelegeţi importanţa şi valoarea, de fiecare dată când veţi închide ochii, vă veţi gândi la acest centru divin care este în voi şi veţi simţi cum vă învăluie pacea, bucuria, încântarea, recunoştinţa.

Ocupându-vă numai de centru, veţi şti tot ceea ce se întâmplă la periferie. Veţi poseda o viziune adevărată. Nu veţi mai avea nevoie să citiţi un filosof sau altul care a fabricat un întreg sistem plecând din micul colţ periferic în care se afla. Fiecare vede numai firimituri şi bucăţele şi totuşi oamenii doresc să-şi instruiască semenii numai cu aceste lucruri pe care le posedă. Unul spune: „Lumea este aşa şi pe dincolo şi din punctul lui de vedere are dreptate… Un altul spune: „Dar nu este adevărat, nu, eu cred că… şi din punctul lui de vedere are şi el dreptate. Toţi au puţină dreptate, dar niciunul nu are o înţelegere care să îmbrăţişeze ansamblul, pe că nu este decât o înţelegere intelectual.

Intelectul nu dă omului posibilitatea de a înţelege şi de a sesiza totul. De aceea Iniţiaţii au căutat şi alte metode de cunoaştere, cum ar fi intuiţia şi clarviziunea directă. Dar nu putem avea intuiţie şi clarvedere decât dacă ne plasăm în centru, în vârf. Din periferie nu numai că nu putem domina situaţia, dar viziunea este întunecată de praful drumurilor şi de vaporii mlaştinilor. În timp ce, pe înălţimile spiritului nu întâlnim nici praf, nici ceaţă.

Omul nu poate depăşi anumite limite numai însoţit de calităţile sale intelectuale. El trebuie să depăşească planul mental, ca să se înalţe până la planul cauzal unde va primi intuiţia, puterea de a pătrunde instantaneu în fenomene, şi în acel moment el vede, înţelege totul dintr-odată, căci totul îi este arătat. Deci, nu contaţi prea mult pe intelectul vostru, pe raţionamentele lui, pe combinaţiile pe care le face, pe inducţiile şi deducţiile lui, ci încercaţi ca prin meditaţie, prin rugăciuni, prin concentrare, să urcaţi până în vârf şi dintr-odată totul se va limpezi.

De fiecare dată când cineva vine pentru a-mi vorbi, pentru a-mi explica gândurile sale, proiectele pe care le are, numai din modul în care prezintă lucrurile, văd imediat dacă el se află în centru sau la periferie. Este foarte uşor de văzut. Toţi aceia care se află la periferie au un limbaj deformat, fără conţinut!… În timp ce, aceia care se apropie de centru, de această înălţime izolată, de sursa vieţii, chiar dacă nu au

ajuns acolo, ei reflectă ceva în plus: câteva emanaţii, parfumuri, câteva paiete de aur ce provin din purul adevăr; simţim că aceste fiinţe sunt purtătoarele noii vieţi. Şi este de dorit ca pământul să fie într-o zi populat de toate aceste creaturi, ca să le putem întâlni, lucra şi ne bucura împreună cu ele!

Iniţiaţii, misticii se străduiesc să se reculeagă, ca să atingă în ei înşişi acest centru, care este echilibrul lor, sensul vieţii lor. După caz, ei plasează acest centru în cap, între cei doi ochi, în inimă, în plexul solar, în centrul Har a. În realitate, nu are importanţă ce loc îi oferim în planul fizic, căci el nu există în acest plan. Trebuie numai să ne gândim la el şi vom găsi direcţia fără să ne preocupe locul pe care îl ocupă. Priviţi plantele, ele nu au ochi pentru a vedea încotro să se îndrepte, dar ele au nevoie de soare şi există în ele o forţă care le îndrumă, care le orientează către soare. Numim acest lucru tropism. Această forţă se manifestă şi la omul care îşi caută centrul, chiar dacă nu ştie unde să-l caute.

Pentru a găsi acest centru, yoghinii din India au tehnici de concentrare speciale despre care aţi auzit vorbindu-se. Dar acestea sunt experienţe premature pentru voi. Important este să înţelegeţi necesitatea de a căuta acest centru care este însuşi Dumnezeu. Chiar dacă nu ştiţi unde se află, sufletul vostru o ştie, spiritul vostru ştie şi el. Din momentul în care aţi hotărât să găsiţi acest centru, să vă orientaţi spre el, forţele vor începe să se manifeste în voi pentru a vă putea orienta cu exactitate. Anumiţi creştini care nu ştiu nimic despre chakre, nici unde se găsesc ele, nici cum să le dezvolte, au reuşit totuşi să obţină rezultate prin exersarea virtuţilor, a anumitor rugăciuni sau metode folosite în religiile creştine, găsind la rândul lor centrul, chiar dacă nu au pus la punct o tehnică specială pentru acest lucru. Tot ceea ce este pur, dezinteresat, declanşează aceleaşi mecanisme şi permite aceleaşi descoperiri spirituale, indiferent de religia pe care o are persoana respectivă.

Evident, dacă reuşim să localizăm, uşurăm lucrurile, nu există nicio îndoială. Când munciţi în ceaţă, în umbră, în inconştienţă şi în umbră, puteţi ajunge totuşi la ţintă, dar după mult mai multă vreme. Un creştin care ignoră pe toţi yoghinii Indiei poate face mari progrese numai prin iubirea arătată Domnului. Dacă iubirea îi este arzătoare, foarte puternică, el este capabil să o elibereze şi să o ducă până la iluminare. Şi totuşi, dacă ar fi avut câteva cunoştinţe ce i-ar fi permis să

vadă încotro se îndreaptă, ar fi fost mai bine, căci ar fi lucrat cu mijloace mai eficace şi scopul ar fi fost atins mai repede. De aceea în învăţământul nostru vi se explică puterea iubirii, a rugăciunii, a stăpânirii de sine, a umilinţei, a virtuţilor creştine, dar vi se spun în plus câteva noţiuni din această ştiinţă nemuritoare pe care Iniţiaţii o posedau din vremurile străvechi, asupra Arborelui Sefirotic, asupra corpurilor subtile ale omului, asupra regiunilor spaţiului, asupra sufletului şi spiritului etc… ceea ce uşurează această lucrare, căci se micşorează riscul de a face greşeli.

Ca să ai o vedere completă şi exactă a lucrurilor, ai nevoie evident de multe cunoştinţe; dar pentru lucru, pentru practică, ai nevoie de foarte puţine. Foarte multe cunoştinţe pot constitui uneori obstacole; fiinţele care se interesează de toate lucrurile, care aleargă să citească tot, să vadă şi să se informeze, nu fac nimic; ele nu exersează nimic, se mulţumesc numai să înghită. În vreme ce, alţii se concentrează asupra a două sau trei exerciţii zilnice, făcute regulat de-a lungul anilor, şi ajung la realizări fantastice, fără să se fi preocupat în special de obţinerea unor cunoştinţe uneori anevoioase.

Veţi spune: „Dar atunci, ce sfaturi ne daţi? Eu cred că trebuie să aveţi cât mai multe cunoştinţe despre viaţă, despre creaturi, despre lumea invizibilă, şi apoi trebuie să faceţi un triaj, adică să vă opriţi asupra câtorva noţiuni, a câtorva adevăruri esenţiale, concentrându-ne asupra lor ca să le aplicăm şi să le realizăm. Este greşit să absolutizăm latura teoretică şi să nu căutăm niciodată să punem câte ceva în practică. Dar înainte de realizare, ne trebuie câteva cunoştinţe, căci dacă acestea ne lipsesc, în practică vom avea mereu câte ceva mutilat; ignoranţa voastră se va reflecta negativ asupra creaţiilor voastre care vor fi asemenea unor avortoni. Deci, şi în viaţa spirituală trebuie să ştim să armonizăm cele două laturi: teoria şi practica.

În învăţământul nostru, dezvoltăm inima şi intelectul, dar şi voinţa. Iar voinţa se dezvoltă tocmai prin practică şi exerciţiu, care sunt împlinirea activităţilor inimii şi intelectului. De aceea eu consider învăţământul nostru ca pe un învăţământ complet. Apoi, totul depinde de sinceritatea aceluia care intră în acest învăţământ. Dacă el se plânge că îi lipseşte câte ceva, ei bine, acest lucru se petrece numai în el: sau el nu studiază, sau nu doreşte să se perfecţioneze, sau este leneş… Deci, nu trebuie să acuzăm învăţământul; învăţământul este foarte bogat, dar ceea ce contează cel mai mult, este ceea ce facem noi, cu propriile

forţe.

Am cunoscut oameni care nu aveau decât un mic manuscris, câteva rânduri scrise pe care se încăpăţânau să le aplice în viaţă, şi astfel progresau. Iar primii creştini… aveau numai Evangheliile, dar murdare şi dezlipite, căci ele circulau din mână în mână ca să fie copiate. Dar ei le citeau fără încetare, ei le aplicau şi primeau astfel lumina. În vreme ce, acum poţi avea în biblioteca personală toate cărţile sfinte ale marilor religii: Upanişadele, Vedele, Zen-Avesta, Tao, Cartea Egipteană a morţilor şi aceea Tibetană, Talmudul, Zoharul, Cabala, Biblia, şi multe altele, dar nu poţi progresa deloc. Atunci, nu mai spuneţi că trebuie să căutaţi un alt învăţământ, fiindcă acesta nu vă satisface!

Iisus a spus: „Facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ”. Aceasta înseamnă că pământul trebuie să se apropie de Cer. Pentru a avea aceleaşi forme, aceeaşi frumuseţe, aceeaşi splendoare, trebuie ca pământul să se adapteze realităţilor cereşti. Cerul vibrează atât de intens, încât pământul, dacă vrea să se adapteze lui, trebuie să-şi intensifice vibraţiile. Deci, să revenim la problema intensităţii vibraţiilor punctului central. Punctul central rămâne inaccesibil atâta vreme cât omul nu vibrează pe aceeaşi lungime de undă cu el. Da, atât timp cât nu va vibra asemenea lui, omul nu va şti niciodată ce este acest punct, ceea ce îi spune, ceea ce conţine, ceea ce îi aduce. „Pe pământ precum în cer…”. Pământul suntem noi, să spunem starea noastră actuală de conştiinţă. Trebuie să ne străduim, fără a măsura timpul scurs, până când această parte a periferiei, care suntem noi, ajunge să se adapteze şi să vibreze la unison cu acel centru al cercului care este Sursa Primordială. În acel moment, circulaţia se desfăşoară, curenţii trec, ne străbat, şi noi începem să cunoaştem tot ceea ce cunoaşte acest punct, simţim tot ceea ce simte acest punct, facem tot ceea ce face acest punct peste tot în univers.

Articol III. Cap. 3 – Triunghiul

I.

Figurile geometrice sunt expresia concretă a numerelor. Numerele sunt expresia concretă a lumii principiilor, şi coborând în planul fizic, ele devin figuri geometrice. De exemplu, 4 reprezintă pătratul; 5 este pentagrama; 3 este triunghiul; 2 este unghiul, iar 1 reprezintă punctul sau linia etc… Analizând figura geometrică pe care o contemplăm, simţim apărând în noi un anume gând, o anume stare

de conştiinţă. Să presupunem că eu schiţez un triunghi, iar voi îl priviţi… Evident, dacă nu aveţi nicio noţiune despre Ştiinţa Iniţiatică, el nu vă va sugera nimic; dar dacă sunteţi deja familiarizaţi cu lumea simbolurilor, acest triunghi va declanşa în mintea voastră anumite asociaţii de idei.

Putem spune că triunghiul reprezintă principiul masculin şi pe cel feminin care se unesc pentru a da naştere celui de al treilea principiu. În familie, el este reprezentat de către tată, mamă şi copil; în chimie, de către acid, bază şi sare; în om, de către intelect, inimă şi voinţă (sau gând, sentiment şi acţiune) şi printre virtuţile divine, de către inteligenţă, iubire şi adevăr… La fel cum copilul este produsul dintre tată şi mamă, sarea este rezultatul combinaţiei dintre acid şi bază, acţiunea este rezultatul gândirii şi al sentimentului, adevărul este acela al iubirii şi inteligenţei.

Acum priviţi aceste triunghiuri:

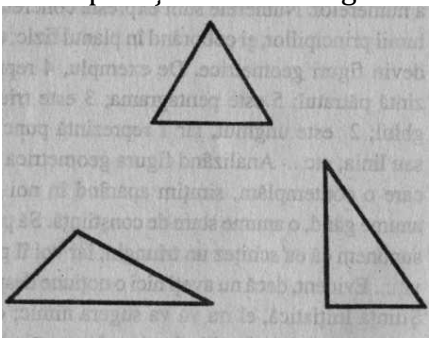

Cu toate că cele trei figuri răspund la numele de triunghi, ele nu vă inspiră aceleaşi gânduri. Numai triunghiul echilateral vă sugerează ideea unei perfecte armonii, pentru că el exprimă acordul dintre cele trei principii: niciunul nu s-a dezvoltat pe seama celorlalte. Dacă triunghiul echilateral este simbolul omului perfect echilibrat, înseamnă că el exprimă tocmai acest acord existent între cele trei principii: intelect, inimă, voinţă. Evident, nu este cazul majorităţii oamenilor, căci comportamentul lor se caracterizează printr-un dezechilibru între cei trei factori: un intelect foarte dezvoltat în detrimentul inimii şi al voinţei, sau o voinţă prea puternică ce antrenează omul în comiterea unor fapte necugetate. Nici intelectul, nici inima nu sunt aici pentru a comanda… şi analizând în acest fel, veţi ajunge singuri să descoperiţi diferitele situaţii care se pot ivi.

Deci, omul se manifestă ca o fiinţă raţională, sensibilă şi activă;

el gândeşte cu intelectul, simte cu inima, acţionează cu voinţa. Idealul intelectului este inteligenţa, acela al inimii este iubirea şi al voinţei este puterea. Puterea, iubirea şi inteligenţa sunt cele trei atribute cu care definim Divinitatea. Puterea, iubirea şi inteligenţa, iată adevărata trinitate. Când religia creştină prezintă trinitatea ca pe un mister al lui Dumnezeu alcătuit din trei persoane (Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt), în realitate este vorba despre cele trei forme sub care se manifestă Divinitatea: Tatăl este puterea (viaţa), Fiul este inteligenţa (lumina) şi Duhul Sfânt este iubirea (căldura). De ce oare în această familie există un Fiu, mama nu există, şi care este rolul Duhului sfânt?... Ar fi prea mult de explicat acum (*A se vedea „Duhul Sfânt", vol. VIII, Opere complete*). Reţineţi numai că triunghiul echilateral, care este simbolul omului dezvoltat armonios, este şi simbolul divinităţii.

Şi să nu vă miraţi dacă vă spun că triunghiul echilateral poate fi şi simbolul soarelui. Bineînţeles, reprezentarea obişnuită a soarelui este cercul cu punctul central, care pune accentul pe raporturile dintre centru şi periferie. Dar, pentru că soarele înseamnă şi viaţă, căldură, lumină, el poate fi reprezentat şi printr-un triunghi. De aceea soarele este cel mai bun simbol pentru Sfânta Treime. Unde putem găsi o imagine sugestivă a puterii, a iubirii şi a inteligenţei lui Dumnezeu, dacă nu în viaţă, căldura, lumina pe care soarele le revarsă zilnic în univers? Oriunde apare viaţa, Dumnezeu este acela care se manifestă. Şi cum pe pământ întreaga viaţă vine de la soare, suntem obligaţi să recunoaştem că Dumnezeu se exprimă în cel mai sensibil mod pentru noi prin soare.

În realitate, Sfânta Treime nu se află nici în lumină, nici în căldură, nici în viaţa soarelui, ea este mult peste ele, dar traversând această lumină, această căldură şi această viaţă a soarelui, putem spera la posibilitatea de a comunica cu ea, de a o iubi, de a o numi, de a-i deschide drum în fiinţa noastră. Căci, cu ajutorul intelectului nostru, al inimii şi voinţei noastre şi noi suntem o trinitate. Bineînţeles, deocamdată această mică trinitate este încă mohorâtă, inertă, rece, dar ea se poate reanima, lumina şi încălzi în preajma soarelui. Zilnic, privind soarele, vedem o reflexie, o imagine sublimă, perfectă a Sfintei Treimi, şi dacă vom şti să lucrăm cu acest model, mica noastră trinitate va deveni luminoasă, călduroasă, însufleţită cp şi soarele; ea se va apropia de marea trinitate a Tatălui, Fiului şi Duhului Sfânt, devenind la rândul ei sfântă.

II.

Cunoaşteţi cu toţii hexagrama, această stea cu şase colţuri pe care o numim „steaua lui Solomon” şi care este considerată ca simbol al iudaismului.

Această figură este formată din două triunghiuri încrucişate: triunghiul cu vârful în jos reprezintă principiul masculin V, şi triunghiul cu vârful în sus, principiul feminin A… De ce? Pentru că principiul feminin, materia este întotdeauna orientată spre cer, spre spirit; ea aşteaptă ca spiritul să o fertilizeze, să o însufleţească; ea doreşte ca acesta să se ocupe de ea, la fel ca brutarul care frământă aluatul, pentru a face pâinea, la fel ca muncitorul care lucrează pământul. Principiul masculin, în schimb, este orientat în jos; el coboară în materie pentru a-i aduce tot ceea ce posedă (*Tradiţional*, *triunghiul cu vârful în sus reprezintă focul*, *principiul masculin*, *spiritul*, *în timp ce triunghiul cu vârful în jos reprezintă apa*, *principiul feminin*, *materia* (*vezi vol. I din Opere Complete* pag. *33 – 42*). *În sfârşit*, *prin natura sa*, *spiritul este simbolic în legătură cu înaltul iar materia este în legătură cu regiunile joase*. *Oricum*, *pentru a prezenta cele două principii în activitate*, *simbolismul trebuie inversat*: *spiritul care este în înalt coboară în materie pentru a lucra asupra ei*, *în timp ce materia care este jos*, *urcă spre spirit pentru a fi elaborată*). Veţi găsi peste tot în natură ilustrarea acestui simbol, chiar în poziţia bărbatului şi al femeii în momentul concepţiei unui copil: femeia priveşte spre înalt, iar bărbatul, în jos. Uniunea este simbolic reprezentată prin două triunghiuri. Vedeţi, în toate domeniile vieţii, inteligenţa naturii instruieşte oamenii şi le revelă gânduri, secrete. Dar în loc să le descifreze, să le înţeleagă, să fie fermecaţi, oamenii acţionează inconştient.

Să încercăm acum să mergem mai departe. Aparenţele exterioare sunt acelea care fac ca o fiinţă umană să fie definită ca bărbat sau femeie, în interior, fiecare bărbat posedă şi o femeie şi fiecare femeie, un bărbat. Fiinţa umană poate fi bărbat sau femeie în

funcţie de principiul care domină, cel masculin sau cel feminin, dar principiul opus dormitează în ea şi într-o bună zi se poate manifesta cu o asemenea forţă încât anumiţi bărbaţi sau femei îşi vor manifesta dorinţa de schimbare a sexului. Acest lucru dovedeşte că bărbatul posedă principiul feminin iar femeia, principiul masculin.

Mă voi opri tocmai la reprezentarea acestei idei, că fiinţa umană posedă cele două principii. Bărbatul este activ, energic, hotărât; el doreşte să domine, să lupte, să îi subjuge pe ceilalţi, el reprezintă un principiu al puterii şi al emisiei. În timp ce, principiul feminin se manifestă prin blândeţe, gingăşie, farmec, sensibilitate, puritate şi prin tot ceea ce este receptiv. Evident, eu vorbesc la modul general; să nu-mi spuneţi acum că voi cunoaşteţi bărbaţi de o sensibilitate bolnăvicioasă şi femei autoritare care fumează, înjură şi se îmbracă precum bărbaţii; excepţiile nu mă interesează, eu vă spun ce sunt în general bărbaţii şi femeile. De ce oare în faţa unei femei, cuceritorii, războinicii devin duioşi şi supuşi? în restul timpului, ei sunt îngrozitori, dar în faţa unei femei lasă armele şi îngenunchează. De ce? pentru că ei intuiesc calităţile acestei femei, calităţi care lor le lipsesc şi pe care prezenţa ei le dăruieşte. Şi de ce, la rândul lor, femeile care sunt lipsite de forţă, de rezistenţă, de tenacitate, sunt atrase tocmai de războinici? Iată Marte şi Venus aşa cum sunt reprezentaţi: un războinic însoţit de o femeie.

Deci, ideal pentru bărbat este să fie puternic, să aibă forţă, dar în acelaşi timp să ştie să-şi manifeste în anumite circumstanţe duioşia, bunătatea, compasiunea, aşa cum o face femeia. Şi femeia la rândul ei, în loc să fie mereu plăpândă, vulnerabilă, dependentă, trebuie să devină capabilă, când este cazul, să se arate puternică şi rezistentă. Eu vreau să vă învăţ aici ştiinţa polarizării, căci acest lucru vă va ajuta enorm în evoluţia voastră, în îmbogăţirea voastră interioară.

Pecetea sau steaua lui Solomon este simbolul tuturor fiinţelor care au ajuns să dezvolte în ele cele două principii masculin şi feminin, emisiv şi receptiv; ele au forţă şi gingăşie, ele sunt androgine, sunt perfecte. Acela care reprezintă numai triunghiul – acela al bărbatului sau al femeii – este slăbit, mutilat; de aceea el îşi caută jumătatea, celălalt triunghi, pentru a forma împreună cu el pecetea lui Solomon! Toţi doresc să devină pecete ale lui Solomon. De aceea se caută unii pe alţii, bărbaţii caută femei, iar femeile, bărbaţi. Inconştient, ei doresc să devină pecete ale lui Solomon, dar nu ştiu cum să procedeze.

Când o femeie a dezvoltat în ea numai calităţi feminine, găsim că este o femeie adevărată, da, dar principiul masculin îi lipseşte. De aceea ea rămâne dependentă, plăpândă, vulnerabilă şi este nefericită pentru că este lipsită de celălalt principiu. Chiar dacă posedă toate calităţile femeii, ea are nevoie să se unească cu principiul masculin care o împlineşte. Vidul aspiră la împlinire. Dar, dacă în loc să fie obligată să caute mereu principiul masculin în exterior (ceea ce nu rezolvă întotdeauna problema), femeia munceşte pentru a-l poseda în interior, ea va deveni o fiinţă completă.

La fel se pune problema şi în cazul bărbatului. Atât timp cât nu reuşeşte să găsească principiul feminin în el însuşi, chiar dacă are toate femeile de pe pământ, el va simţi că îi lipseşte ceva. Atât timp cât căutăm o femeie sau un bărbat, înseamnă că nu am reuşit să realizăm în interior calităţile masculine şi feminine, singurele care ne pot împlini.

Bărbatul are nevoie de femeie. Stă scris în Geneză că, după ce l-a zămislit pe Adam, Dumnezeu a spus: „Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el”. Dar nu s-a înţeles faptul că aceste cuvinte rostite de Dumnezeu nu se refereau numai la planul fizic, ci şi la cel spiritual şi divin. Este asemenea preceptului: „Creşte-ţi şi înmulţiţi-vă…”. Fiinţa umană nu dă naştere copiilor numai în planul fizic. Inima sa, intelectul, sufletul, spiritul dau la rândul lor naştere la o grămadă de copii…

Acum să mergem mai departe şi să vedem ce ne mai pot revela cele două triunghiuri. Bărbatul, triunghiul al cărui vârf priveşte în jos, este cu mult mai bine înarmat împotriva lumii infernale, căci are posibilitatea să se apere; vârful triunghiului este ca vârful unei săbii care îi permite să alunge spiritele rele. De exemplu, când un mag alb doreşte să purifice un loc în care s-au condensat spirite rele sau entităţi diabolice pe care vrăjitorii aproape că le-au materializat, el le poate spulbera cu vârful unei săbii; în faţa acestei ameninţări, entităţile dispar, căci le este frică de acest vârf. Iată rolul punctului în hexagramă. Dar femeia care are unghiul triunghiului întors spre înalt, nu are nume la bază pentru a se apăra de lumea subterană care se poate strecura mult mai uşor în ea. Moise, care ştia acest lucru, nu l-a explicat geometric ci printr-o întâmplare. El povestea că în Paradis au trăit un bărbat şi o femeie iar un şarpe a ademenit-o pe femeie, pe Eva, să guste fructul oprit. Ei bine, eu vă voi spune aceeaşi poveste, dar în

limbaj geometric. Bărbatul şi femeia au cedat pentru că niciunul dintre ei nu a realizat pecetea lui Solomon în fiinţa sa; dar, puterile malefice simbolizate de către şarpe s-au infiltrat mai întâi în Eva.

Eu cunosc limbajul geometric şi aş putea să vă transpun întreaga Biblie în simboluri geometrice! Biblia nu este făcută decât din simboluri, dar simboluri îmbrăcate în carne şi transformate în bărbaţi şi femei: Adam, Eva, Abraham, Isaac, Iacob… În realitate, ei nu sunt decât figuri geometrice, numere, pentagrame. La prima vedere nu înţelegem de ce a fost tentată Eva şi nu Adam, dar acum puteţi înţelege; în jos Eva nu era protejată, triunghiul femeii nu era protejat în jos.

Femeia reprezintă materia iar materia este mult mai aproape de regiunile subterane. În timp ce bărbatul, care este mai avantajat în domeniul abstract, în domeniul mental, se găseşte mult mai departe şi el este mai greu de atins. Acest lucru nu dovedeşte că bărbaţii sunt puternici şi femeile plăpânde, nu, dar natura bărbatului şi a femeii sunt astfel făcute încât entităţile malefice pot pătrunde mai uşor în femeie, şi prin intermediul ei, omul cade la rândul lui muşcând din fructul oprit. Nu spun prin acestea că bărbatul are mai multă forţă morală, nu, bărbatul şi femeia sunt practic la egalitate, numai funcţiile lor diferă. Bărbatul este la fel de slab ca femeia, dar numai prin intermediul femeii poate mușca din momeală. Istoricii şi psihologii ştiu bine acest lucru. Acel bărbat a făcut şi a dres? În spatele lui vom găsi întotdeauna o femeie care îl influenţează…

De ce femeile vor întotdeauna să se mărite? Pentru a fi protejate de către celălalt triunghi. Ele nu ştiu de ce au această nevoie instinctivă de protecţie; ei bine, tocmai pentru că ele reprezintă un triunghi ce nu este protejat. În timp ce cu un soţ… chiar dacă el este un pierde vară, un beţiv, ea se simte protejată! Veţi spune că societatea este vinovată pentru dorinţa femeii de a se mărita. Deloc, acest lucru vine de foarte departe, este instinctiv. Femeia simte nevoia să găsească pe cineva care să o protejeze, pentru că ea se simte la bunul plac al atacurilor, al criticilor, şi al intenţiilor rele ale celorlalţi. În timp ce, fiind măritată, ea se crede invulnerabilă, pentru că la cea mai mică critică soţul va lua mitraliera şi va asasina întreaga lume!… Dar, evident, chiar şi măritată, o femeie nu este protejată spiritual. De aceea, femeile trebuie să se lege de principiul masculin pe care îl au în fiinţa lor, indiferent dacă sunt sau nu măritate; numai acesta le poate proteja, mai bine decât propriul

soţ care nu este adeseori decât un surogat de protector; femeia trebuie să atragă spre fiinţa sa principiul masculin ca să devină ea însăşi simbolul hexagramei.

III.

Materia este inertă, fără formă, spiritul este acela care coboară în ea, pentru a o modela. Iată fenomenul pe care îl putem observa peste tot sub multe aspecte. Spiritul coboară pentru a însufleţi materia, şi aceasta este o involuţie. Ştiinţa, cu Darwin şi cu ceilalţi, s-a oprit exclusiv asupra procesului de evoluţie. În realitate, nicio evoluţie nu s-ar putea produce dacă nu ar exista în prealabil o involuţie; altfel, de unde ar veni toate aceste forţe, aceste energii, care permit formelor să se perfecţioneze?

Evoluţia formelor materiale, cea a pietrelor, a plantelor, a animalelor, a oamenilor, nu ar fi putut avea loc fără coborârea spiritului. Iată încă o imagine a simbolismului triunghiurilor. Triunghiul cu vârful orientat în jos, reprezintă spiritul care coboară în materie pentru a o anima, a o însufleţi, iar triunghiul cu vârful orientat în sus, reprezintă materia care doreşte să evolueze pentru a întâlni spiritul. Întâlnirea dintre cele două triunghiuri simbolizează unitatea perfectă a spiritului şi a materiei, şi acest lucru întăreşte puterea magică a pecetei lui Solomon: întâlnirea şi întrepătrunderea celor două triunghiuri, a celor două principii.

Niciun progres, nicio ameliorare nu se poate face fără sacrificii, şi involuţia reprezintă sacrificiul făcut de spirit pentru a permite materiei să evolueze şi să se îmbogăţească. Regăsim peste tot cele două procese de involuţie şi de evoluţie, dar cum oamenii nu sunt tocmai dornici să analizeze lucrurile din punct de vedere filosofic, ei nu văd legile şi principiile care acţionează în spatele oricărui fenomen sau eveniment al vieţii.

Existenţa nu ar fi prins viaţă dacă cineva nu s-ar fi sacrificat dinainte, pentru ca această existenţă să fie posibilă. Da, există evoluţie pentru că a existat înainte o involuţie. Iată ceea ce trebuie să ştim, dacă vrem ca oamenii să-şi urmeze drumul ascendent. Totul este compromis dacă viaţa nu se bazează pe conştiinţa sacrificiului, a abnegaţiei, a iubirii. Priviţi ce se întâmplă într-o familie: părinţii cheltuiesc, fac sacrificii pentru a da posibilitatea copiilor să crească, să se dezvolte şi într-o zi îi vedem pe părinţii îmbătrânind, slăbind, în timp ce copiii au devenit puternici şi viguroşi, dar adesea aceştia nu

recunosc că s-au dezvoltat pe cheltuiala părinţilor.

Un Maestru, un profesor, un instructor reprezintă triunghiul spiritului. Ei îşi instruiesc discipolii sau elevii: ei involuează, în timp ce alţii care ascultă, sunt pe cale să evolueze. Şi în acest caz vedem manifestându-se cele două triunghiuri. Dar nici pentru unii, nici pentru ceilalţi, situaţia nu poate dura la infinit. Într-o zi, elevii, discipolii, trebuie să îi înveţe pe alţii ceea ce ei înşişi au învăţat. La fel ca un copil care nu rămâne mereu copil, pentru că într-o zi el trebuie să lucreze, să se căsătorească şi să aibă la rândul lui copii de hrănit şi de educat.

În orice activitate a vieţii zilnice regăsim simbolul celor două triunghiuri: când vreţi să beţi, apa urcă în pahar şi coboară în sticlă. Apoi beţi, şi în acel moment paharul se goleşte şi vi se umple stomacul. De fiecare dată când bem sau mâncăm, hrana, băutura reprezintă triunghiul spiritului care trebuie să se sacrifice pentru ca noi să putem prinde putere. Intraţi într-un magazin ca să cumpăraţi diverse lucruri. Dacă nu aveţi ce să daţi în schimb, nu veţi primi nimic, trebuie ca portofelul vostru să „involueze", pentru a exista o „evoluţie" de mărfuri spre voi! Tot ceea ce facem în viaţa zilnică trebuie să ne determine să credem că aceleaşi procese se produc şi la nivel cosmic, şi dacă nu ar fi existat iniţial o involuţie a spiritului, materia nu ar putea evolua.

Simbolismul celor două triunghiuri este deci foarte vast şi putem găsi în el rezumatul întregii ştiinţe a vieţii. Să analizăm în propriul nostru corp problema plexului solar şi a creierului. Inteligenţa cosmică le-a construit într-o manieră identică, cu materie cenuşie şi cu materie albă, dar inversată, din moment ce în creier substanţa cenuşie este situată în exterior iar substanţa albă în interior, în vreme ce în plexul solar sunt dispuse invers. Această opoziţie apare şi în modul lor de manifestare: plexul solar rămâne invizibil, ascuns, am putea spune că nu are niciun rol, în timp ce creierul vorbeşte, se laudă, fulgeră. Dar ca el să se poată manifesta sclipitor în toate ocaziile, ca să poată raţiona, să poată explica, să comande, trebuie să se sacrifice altcineva, care să cheltuiască şi să îi trimită fondurile necesare, altfel ar înceta să funcţioneze. Şi tocmai plexul solar este acela care îl hrăneşte, care îl susţine. Plexul solar, care dăruieşte, corespunde deci triunghiului involuţiei iar creierul, care primeşte, corespunde triunghiului evoluţiei. Plexul solar are o funcţie mult mai spirituală decât a creierului, din moment ce el se sacrifică pentru ca acesta să poată funcţiona, şi o face nu numai în cazul creierului ci şi în cazul celorlalte

organe.

Omul nu se poate cristaliza pe o anumită atitudine, iată un punct important pe care trebuie să îl reţinem. Odată paharul umplut, el se goleşte. Iată un lucru adevărat în viaţa fiecărui individ: după ce a fost un copil care nu a făcut altceva decât să ia, el va deveni adult şi va învăţa să dea. Acest lucru este adevărat de asemenea şi pe scara evoluţiei: o perioadă îndelungată, umanitatea s-a aflat într-o stare infantilă, nefăcând altceva decât să ia în mod egoist, ceea ce a întreţinut războaiele şi devastările. Acum umanitatea trebuie să înveţe să dăruiască. Iată de ce vă voi spune că religiile care vă îndeamnă să căutaţi frumuseţea veşnică, salvarea sufletului, sunt acum depăşite. Trebuie să îi dăruiţi ceva întregului pământ, pentru a-l înfrumuseţa, pentru ca el să vibreze în armonie cu Cerul.

În trecut, religiile precum budismul, creştinismul, îndemnau oamenii să se îndepărteze de lumea fizică pentru a-l putea aştepta pe Dumnezeu, pentru a putea fuziona cu El. Pământul nu era decât o vale a plângerii, iar viaţa era o iluzie de care trebuia să te desprinzi rapid pentru a te întoarce spre Cer, spre Nirvāṇa. Fiecare se gândea numai la salvarea sufletului său pentru a se bucura de toate splendorile Cerului. Bineînţeles, această viziune nu este rea, dar este imperfectă; în orice caz, ea nu poate instala pe pământ împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa. Mica minoritate care va reuşi să se salveze, îi va lăsa pe ceilalţi în dezordine şi mizerie, pentru că această filosofie a fugii nu este capabilă să transforme lumea. Este necesară o altă filosofie şi această nouă filosofie vine odată cu era Vărsătorului: apa care coboară, viaţa care coboară din regiunile celeste pentru a transforma pământul, pentru a face să crească germenii împărăţiei lui Dumnezeu. Bineînţeles, Cerul este o lume perfectă de binecuvântări şi de splendori unde vom fi liberi şi fericiţi. Da, dar dacă părăsim mereu pământul pentru Cer, atunci pământul va rămâne un deşert.

Iisus spunea în rugăciunea de duminică: „Facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ". Nu s-a înţeles niciodată că voinţa lui Iisus era aceea de a transforma, de a ameliora, de a înfrumuseţa, de a purifica pământul pentru ca acesta să se asemene cu Cerul. Iar toţi oamenii vor să fugă, fiindcă acest lucru convine mai mult micului lor suflet pe care vor să îl salveze. Acum nu mai trebuie să ne dorim salvarea, ci să ne angajăm într-o lucrare măreaţă că va aduce Cerul pe pământ.

Adoptând filosofia triunghiului cu vârful îndreptat în sus, abandonăm materia şi toate activităţile pe care aceasta le subînţelege, ceea ce va atrage anumite anomalii. Trebuie să lucrăm acum cu triunghiul spiritului care este acela al realizărilor, al manifestărilor care au loc aici, în lume. Un spiritualist trebuie să caute Cerul, bineînţeles, dar odată ce reuşeşte, el trebuie să lucreze pentru a face să coboare pe pământ toate binecuvântările Cerului. Astfel, el reuşeşte să unească în el spiritul şi materia, realizând din plin simbolul pecetei lui Solomon.

Da, era normal ca în trecut fiecare să se ocupe numai de propria evoluţie, chiar Inteligenţa Cosmică a hotărât că aşa ceva a fost necesar. La fel cum copilul trebuie mai întâi să crească şi să se întărească, omenirea aflată în etapa copilăriei trebuia să crească şi să se fortifice, în timp ce Fraţii mai Mari – sufletele şi spiritele evoluate – coborau pentru a-i veni în ajutor. Dar acum, când omenirea a ajuns la vârsta adultă… vă veţi întreba: „Ce semnificaţie are acest fapt?” Priviţi copilul: la început, viaţa fizică este aceea care se exprimă în el, el mănâncă, bea, se mişcă. Dar puţin câte puţin, spiritul care începe să coboare în el provoacă trezirea corpului său astral, apoi a celui mental şi putem spune că spre douăzeci şi opt de ani, omul este complet dezvoltat; creşterea lui este desăvârşită din punct de vedere fizic, afectiv, intelectual, şi el devine capabil să se gândească la ceilalţi.

Acelaşi proces de coborâre a spiritului se produce şi în cazul ansamblului omenirii. De aceea putem spune acum că omenirea – cel puţin o parte a ei – a ajuns la maturitate. Spiritul a luat în grija sa corpul astral şi pe cel mental al omului care posedă în domeniul sentimental şi în cel al gândirii posibilităţi extraordinare, pe care le poate pune la dispoziţia colectivităţii devenind la rândul său un triunghi al spiritului.

Deci, hotărâţi-vă şi voi să deveniţi triunghiuri ale spiritului, să faceţi la rândul vostru ceva pentru ceilalţi, în loc să fiţi mereu şterşi, oameni de nimic, limitaţi, egoişti, care nu se gândesc decât la propria persoană. Toţi aceia care nu se gândesc decât la ei înşişi îşi opresc dezvoltarea, în timp ce, dacă îşi doresc să lucreze pentru ceilalţi, devin mai puternici. Când dorim numai să ajutăm şi să îi susţinem pe ceilalţi, în aparenţă pierdem ceva, şi este adevărat, pentru că simţim o slăbiciune fizică, dar spiritual devenim din ce în ce mai puternici, mai plini de forţă. Bineînţeles, acest lucru nu se vede, şi de aceea ne gândim

că spiritul este în primejdie odată cu vârsta. În realitate, se produce contrariul. Dar oamenii care trăiesc în confuzie, se identifică cu corpul fizic. Corpul fizic muncește, este adevărat, cheltuiește, slăbește, dar spiritul se întărește. În timp ce, un triunghi diminuează, celălalt se mărește. Așa se produc lucrurile în viață.

În realitate, pentru marii Maeștri și pentru Inițiați, lucrurile stau altfel, căci ei au descoperit un secret: ajutând oamenii, luminându-i, ei cheltuiesc într-adevăr, dar în același timp știu cum să atragă forțe și energii din lumea divină și încă într-o cantitate mai mare decât li s-a dat. Când dăruim celorlalți, primim, suntem răsplătiți. Iată cele două triunghiuri: dăruiți jos și primiți în înalt. Când deveniți triunghiuri ale spiritului, aici, printre oameni, voi dăruiți, dar sunteți în același timp triunghiul femeii în fața Cerului: adică primiți. Dăruiți și primiți… dăruiți și primiți… Dacă nu știți să faceți acest lucru, vă veți epuiza rapid și veți regreta curând că ați lucrat pentru ceilalți. Trebuie să învățați să deveniți emisivi și receptivi, emisivi jos, pentru pământ și receptivi în înalt, în raport cu Cerul. Când veți reuși să vă manifestați în același timp ca triunghiul care dăruiește pământului și ca acela care primește din Cer, vă veți afla în împlinire.

Articol IV. Cap. 4 – Pentagrama

I.

Stă scris în Evanghelii că, atunci când s-a născut Iisus, a apărut pe cerul Orientului o stea și astfel au știut Magii că un salvator al lumii a venit. Tradiția creștină a dat acestei stele forma unei pentagrame și în fiecare an de Crăciun o vedem peste tot reprezentată sau prezentată ca ornament. Unii astronomi au cercetat și au făcut calcule pentru a descoperi ce putea fi această stea care a apărut; ei nu au aflat nimic, dar s-au lansat multe ipoteze. A existat cu adevărat o stea călăuzitoare care i-a orienta pe Magi pe drumul spre Bethleem? În Evanghelie stă scris: „Și iată steaua pe care o văzuseră în Răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit și a stat deasupra, unde era Pruncul”. Trebuie să recunoaștem că această stea are o comportare neobișnuită și înțelegem de ce le-a creat probleme astronomilor.

De aceea în loc să cercetați dacă ea a existat într-adevăr, ar fi mai bine să aprofundați ceea ce au vrut să spună autorii Evangheliilor prin prezența acestei stele la nașterea lui Iisus.

Pentagrama, steaua cu cinci colțuri este simbolul omului perfect. Priviți această figură:

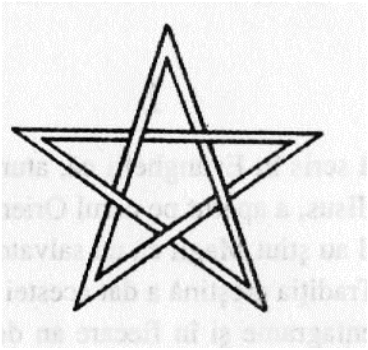

Schematic ea reprezintă un om aşezat pe cele două picioare şi având mâinile întinse.

Când studiem numele lui Dumnezeu în ebraică, vedem că el este compus din patru litere: י ה ו ה Iod Hé v-au Hé. Este tetragrama transcrisă aproximativ prin Iehova, şi pe care evreii nu îl pronunţă niciodată. V-am mai spus că cele patru litere ale numelui lui Dumnezeu corespund principiilor care sunt în om: Iod-spirit, Hé-suflet, Vau-intelect şi cel de al doilea Hé-inimă. Dar aceste patru principii trebuie să se manifeste, să se încarneze cu ajutorul celui de al cincilea: voinţa. Această încarnare se exprimă prin numele lui Iisus: Ioşua, care conţine cele patru litere ale numelui lui Dumnezeu: Iod, Hé, V-au, Hé în centrul cărora se adaugă cea de a cincea literă, ש Shin, simbol al uniunii spiritului cu materia. Proclamându-se şi proclamându-i pe toţi oamenii fii şi fiice ale Domnului şi cerându-le să lucreze pentru realizarea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, Iisus nu face decât să insiste asupra adevăratei misiuni a omului: încarnarea Divinităţii. Iisus, Hristosul, este Cuvântul care s-a încarnat, învăluindu-se în materie, Dumnezeu a devenit om. Omul nu este decât Divinitatea care se manifestă pe pământ. Primul născut, Iisus, este omul. Pilat l-a arătat pe el, spunând: „Iată omul”. Da, Dumnezeu s-a încarnat, el este omul perfect simbolizat de pentagramă, acesta este sensul stelei cu cinci colţuri care a anunţat naşterea lui Iisus.

Iar acum, datoria noastră este să trăim acest învăţământ al omului perfect mulţumită posibilităţilor care ne-au fost date. Printre aceste posibilităţi sunt cele cinci simţuri (întâlnim mereu numărul cinci): văzul, auzul, mirosul, gustul, pipăitul. De altfel, pipăitul, care este printre simţurile cele mai apropiate de materie, are ca organ

principal mâna cu cele cinci degete. Degetele sunt antene pregătite să capteze anumite influenţe determinate. Degetul gros de la mână este legat de Venus, arătătorul de Jupiter, degetul mijlociu de Saturn, inelarul de Soare iar auricularul de Mercur. De aceea gândiţi-vă să faceţi uneori acest exerciţiu: ridicaţi-vă mâna, concentrându-vă pe fiecare dintre degetele voastre, ca să atrageţi influenţele binefăcătoare ale acestor planete; veţi putea face apoi o lucrare reuşită asupra voastră înşivă şi asupra celorlalţi.

Deci, omul este o pentagramă vie. Este adevărat în planul fizic, dar este adevărat şi în planul spiritual atunci când el posedă şi îşi manifestă cele cinci virtuţi: iubirea, înţelepciunea, adevărul, dreptatea, bunătatea, care sunt virtuţile lui Hristos. Cele cinci virtuţi se dispun pe pentagramă conform schemei de mai jos:

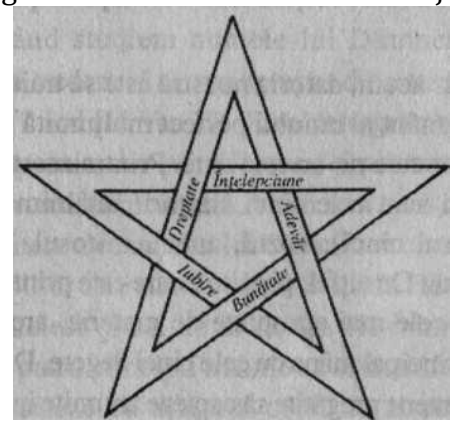

Maestrul Peter Deunov ne recomanda următorul exerciţiu: „Foloseşte bunătatea ca bază a vieţii tale; inteligenţa, ca barieră; iubirea, ca delectare iar adevărul ca lumină”. Dacă ne gândim bine la sensul acestui precept, îl vom găsi deosebit prin adevărul enunţat. Bunătatea este singura bază solidă pe care se poate clădi un edificiu. Chiar dacă acest edificiu este frumos şi inteligentei se va prăbuşi dacă bunătatea nu îl va susţine. Dreptatea este o calitate a măsurii; pentru a fi cinstit, aşa cum o indică balanţa care îi este simbol, trebuie să-ţi păstrezi întotdeauna echilibrul: să adaugi într-o parte, să retragi din cealaltă. Înţelepciunea este o barieră datorită căreia ne putem proteja de duşmanii exteriori şi interiori care ne ameninţă. Fără iubire, viaţa ne pare goală; chiar dacă avem tot ce ne trebuie: bogăţie, cunoaştere, glorie, fără iubire nu avem niciun chef de viaţă. Adevărul este lumina care ne arată drumul, fără el am trăi în minciună şi greşeală.

Cele cinci virtuţi sunt necesare în evoluţia omului. Din păcate, foarte puţini din indivizi cunosc legătura care există între virtuţi şi organismul uman. Adevărata ştiinţă constă în cunoaşterea acestei legături, la fel şi succesele şi reuşitele din viaţă. Bunătatea are drept corespondent picioarele, justiţia – mâinile, iubirea-gura, inteligenţa-urechile şi ochii-adevărul. Adevărul aparţine spiritului, iubirea – sufletului, înţelepciunea-intelectului, bunătatea-inimii şi dreptatea aparţine voinţei.

Acum, putem regăsi o corespondenţă cu cele cinci elemente. Care sunt cele cinci elemente? Pământul, apa, aerul, focul şi eterul. De ce vorbim despre chintesenţă? Pentru că ea reprezintă cel de al cincilea element, cea de a cincea esenţă (quintia essentia), adică sinteza celor patru elemente, a ceea ce este mai pur în ele. Voinţa corespunde pământului, inima-apei, intelectul – aerului, sufletul-focului şi spiritul – eterului.

Prin voinţa sa, prin intelectul, inima, sufletul şi prin spiritul său, omul se află în relaţie cu cele cinci elemente care lucrează în cosmos şi astfel el însuşi poate lucra conştient, în armonie, cu ele. În aceasta constă simbolul dublei pentagrame, micul înscris înglobat în cel mare: omul, microcosmosul, trăieşte şi lucrează hi sânul universului, al macrocosmosul, adică al Domnului.

Stă scris în Evanghelii că Dumnezeu a creat omul după chipul şi asemănarea Sa. Din moment ce omul care reprezintă „lumea mică" a fost creat după chipul lui Dumnezeu, înseamnă că el posedă elementele şi materialele care există

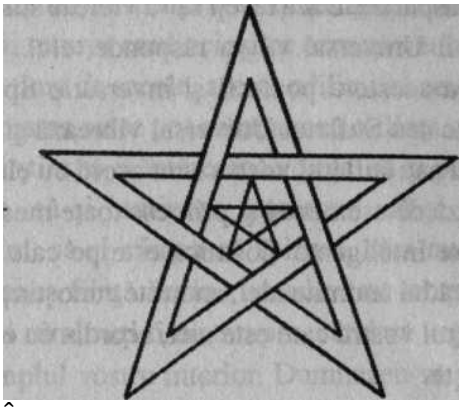

În „lumea mare", toate calităţile şi virtuţile lui Dumnezeu. Dacă în ciuda acestui lucru, el poate fi uneori sărac şi mizerabil, înseamnă că

nu a făcut nimic pentru a se cizela, pentru a se conforma modelului divin a cărui reflectare este. Pentru a se conforma, el trebuie să cunoască legea afinităţii. Ce reprezintă această lege? Să presupunem că aveţi două diapazoane acordate pe aceeaşi lungime de undă: dacă faceţi să vibreze unul dintre diapazoane, începe şi el să vibreze, fără să fi fost atins. Se spune că el are rezonanţă. Deci, dacă reuşiţi să faceţi diapazonul vostru să vibreze pe aceeaşi lungime de undă cu a diapazonului cosmic, acesta vă va răspunde.

Să revenim la imaginea pentagramei care conţine spiritul, sufletul, intelectul, inima, voinţa. Dacă faceţi să vibreze spiritul, Spiritul Cosmic vă va răspunde. Dacă faceţi să vă vibreze sufletul, Sufletul Universal vă va răspunde etc… Dar ordinea acestora poate fi şi inversată: Spiritul Cosmic sau Sufletul Universal vibrează şi cum spiritul sau sufletul vostru sunt acord cu ele, ele vibrează de asemenea şi primesc toate mesajele lor. Sau Inteligenţa Cosmică este pe cale de a propovădui anumite idei, anumite cunoştinţe, iar intelectul vostru care este aici, acordat cu ele, le primeşte.

Să presupunem că inima voastră răspândeşte multă iubire întregii umanităţi: inima universală vă va trimite şi vouă multă iubire; din toate părţile, această iubire vine spre voi. Dacă prin gândire trimiteţi lumină în întreaga lume, atingeţi Inteligenţa Cosmică care proiectează asupra voastră anumite raze care vă orbesc. Iată cum puteţi deveni o mică pentagramă în interiorul marii pentagrame: ştiind cum să atingeţi puterile corespunzătoare din univers, prin spiritul vostru, prin sufletul vostru, prin intelectul, prin inima şi voinţa voastră.

Iisus a spus: „Voi sunteţi templele Dumnezeului viu”. Dar oamenii simt obişnuiţi să meargă în temple de piatră şi din lemn care nu sunt vii, şi nu se ocupă deloc de templul reprezentat de fiinţa lor. Bineînţeles, datorită ardorii tuturor credincioşilor care au venit să se roage timp de secole, aceste edificii au ceva viu, dar acestea nu se pot compara cu o fiinţă umană care a ştiut să-şi întărească voinţa, să-şi purifice inima, să-şi lumineze intelectul, să-şi dilate sufletul, să-şi sfinţească spiritul, căci numai o asemenea fiinţă devine un adevărat templu. Şi numai când veţi fi un templu, când vă veţi ruga în templul vostru interior, Dumnezeu vă va asculta şi să vă va îndeplini dorinţele. Dacă în acelaşi timp aveţi conştiinţa că vă aflaţi în celălalt templu, în univers, veţi deveni o fiinţă completă, vă veţi găsi în împlinire. Este

ceea ce exprimă simbolul micii pentagrame din marea pentagramă. Marea pentagramă este Fiinţa Cosmică a luminii, este Hristos, şi omul se găseşte în el. Da, micul templu aflat în marele templu, microcosmosul din macrocosmos, iată ceea ce trebuie să înţelegeţi…

Bisericile, templele vor deveni într-o zi inutile, pentru că oamenii vor începe să devină conştienţi că ei se află într-adevăr în alt templu, în templul imens al naturii vii: aici, soarele este preotul care oficiază, iar stelele sunt luminile… Eu vă prevestesc ceea ce se va întâmpla într-o zi. Noi vom abandona toate templele construite de oameni şi vom intra în singurul şi unicul templu pe care Dumnezeu însuşi l-a construit. universul. În acel moment, ne vom afla peste tot şi pentru totdeauna într-un templu ca să ne rugăm Domnului, fiindcă vom fi în acelaşi timp în propriul nostru templu şi în marele templu al universului.

II.

Pentagrama este un simbol extrem de răspândit. Nu numai că ea a fost adoptată de numeroase societăţi oculte şi joacă un rol important în tratatele de magie, dar o vedem aproape peste tot, începând de la drapelele multor state, pe decoraţiile militare, până la târguri şi baruri de noapte; unii o poartă ca parură pe bijuterii sau ca pandantiv; ea este atât de răspândită, încât ne întrebăm dacă mai poate reprezenta ceva.

Nu este bine să purtaţi asemenea simboluri atât timp cât ele nu sunt însufleţite, nu corespund unor lucruri din viaţă, nu au nicio legătură cu acela care le poartă cu o idee, cu un gând sau o virtute. Poate fi util şi binefăcător să porţi bijuterii iniţiatice, dacă sunt îndeplinite anumite condiţii, altfel vă asumaţi anumite riscuri. Spiritele din lumea astrală sunt atrase e pentacle (*Nu trebuie să confundăm cuvântul pentaclu* (*din limba greacă „panta”*: *tot*) *care desemnează într-o manieră generală orice formă de talisman*, *cu pentaclu* (*din limba greacă „pente”*: *cinci*) *care este simbolul pentagramei*), dar dacă ele simt că omul respectiv nu practică virtuţile corespunzătoare simbolului purtat, îl atacă. Câţi oameni şi ocultişti care au folosit talismane nu şi-au văzut viaţa zdruncinată de către forţe invizibile faţă de care nu se puteau apăra! Vedem cum oameni cumpără talismane ca să determine o fostă persoană iubită, necredincioasă, să se întoarcă la ei, sau să obţină un succes, fără să-şi dea seama că sunt pe cale să intreîntro mare încurcătură.

Eu nu doresc să îi împiedic pe fabricanţii sau pe vânzătorii de

talismane să-şi facă afacerile, dar vă atrag atenţia asupra sensului, a valorii, a puterii acestor semne, pentru a nu fi nevoiţi să trăiţi experienţe periculoase. Simbolul este mereu legat de entităţi şi oamenii care îl folosesc vin în contact cu aceste entităţi, fac legământ cu ele, ceea ce ar putea să îi coste foarte mult. Lumea invizibilă nu este mulţumită dacă este tratată cu superficialitate; ea acceptă să fie deranjată, chiar îi place să apelăm la ea, dar cu condiţia ca apelul nostru să servească unui înalt ideal, unei cauze divine.

Nu avem dreptul să manipulăm aceste simboluri fără a avea conştiinţa exactă a lor. Fiecare simbol este un semn convenţional din natură şi dacă oamenii nu ştiu ce reprezintă el, spiritele naturii o ştiu. Deci, atenţie! Când prezentaţi simbolul pentagramei, acesta vine ca un ordin, ca un semn care declanşează anumite energii. De aceea, este important să lucraţi cu conştiinciozitate cu acest simbol şi mai ales să îl plasaţi corect, adică cu vârful orientat în sus.

Pentagrama cu vârful în sus reprezintă omul a cărui gândire este orientată spre Dumnezeu, omul care doreşte să lucreze pentru slava Domnului; toate celelalte activităţi reprezentate prin mâini şi picioare, sunt subordonate acestei lucrări în serviciul Divinităţii. Dacă răsturnaţi pentagrama, omul va avea capul în jos; el nu se mai supune ordinului divin, ceea ce corespunde exact atitudinii Diavolului. De ce a fost ales capul de ţap ca simbol al Diavolului? Pentru că urechile, coamele şi barba sa reprezintă o pentagramă inversată.

Deci, fiţi atenţi la modul în care desenaţi sau vă aşezaţi pentagrama, căci ea este un simbol extrem de puternic. Numărul cinci aparţine sefirotului Gheburah unde se află şi planeta Marte.

Gheburah reprezintă puterea, forţa care respinge duşmanii, care protejează. De aceea magii îşi plasează deseori o pentagramă la intrarea în casă, pentru a interzice pătrunderea spiritelor infernale, dar şi pentru a împiedica spiritele bune să iasă. Evident, nu este suficient să plasăm o pentagramă la intrarea casei ca să ne putem proteja. Pentru ca acest simbol să devină cu adevărat eficient, trebuie să lucrăm ca să devenim noi înşine, în interiorul fiinţei noastre, adevărate pentagrame. Pentagrama este, dacă vreţi, scheletul unui spirit astral. Dacă îl însufleţiţi, el devine asemenea unui câine care păzeşte intrarea împotriva entităţilor malefice, iar voi nu îl veţi putea însufleţi decât cu propria voastră viaţă. Iisus poseda o asemenea putere de a alunga demonii, de a respinge forţele râului, fiindcă el

însuşi era o pentagramă vie.

Dacă vreţi să desenaţi acest simbol, faceţi-o conştient de ceea ce el reprezintă, pentru ca vibraţiile binefăcătoare să traverseze spaţiul şi să revină la voi amplificate; numai aşa veţi înainta pe drumul perfecţiunii. De exemplu, seara, înainte de culcare, ca să adormiţi în cele mai bune condiţii de pace şi armonie, puteţi să trasaţi în aer, cu mâna dreaptă, pentagrama, urmând traseul din schema de mai jos:

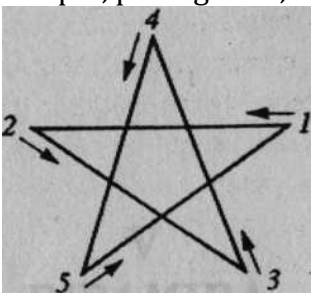

Metodele învăţământului nostru sunt simple, folosiţi-le. Eu ştiu că mulţi preferă să audă vorbindu-se despre talismane pe care sunt înscrise semne, formule magice, incantaţii sau cuvinte neînţelese… Ei nu îşi dau seama cât de periculos este ceea ce îşi doresc. Trebuie să fii foarte evoluat şi foarte curat sufleteşte ca să poţi intra în domeniul magiei înalte.

Articol V. Cap. 5 – Piramida

Nu putem înţelege structura fiinţei umane decât dacă ajungem să cunoaştem structura universului, şi nu putem cunoaşte structura universului decât cunoscând structura fiinţei umane. Prin inteligenţa sa, prin sensibilitate şi voinţă, omul se manifestă ca spirit, suflet şi corp fizic: aceasta este dovada că el există în trei lumi, divină, spirituală şi fizică. În timpul meditaţilor, Iniţiaţii au recunoscut întotdeauna existenţa acestei structuri ternare, şi au găsit aici o cheie esenţială. Totul a fost construit conform acestei scheme, totul imită şi reflectă această realitate a celor trei lumi: lumea divină, lumea spirituală şi lumea fizică sau lumea principiilor, aceea a legilor şi aceea a faptelor.

Faptele, fenomenele sunt atât de numeroase încât nu pot fi numărate; aceste fapte sunt determinate de legi mai puţin numeroase, iar legile sunt guvernate de principii care, în realitate, formează o singură unitate, pe Dumnezeu însuşi.

Lumea faptelor este lumea risipei, în timp ce lumea principiilor este aceea a unităţii. Când oamenii se plâng că se află în întuneric şi

haos, aceasta este consecinţa faptului că ei nu ţin cont de existenţa celor trei lumi şi de ierarhia acestora. Atât timp cât rămânem prea jos în ierarhia faptelor, a evenimentelor, nu vom reuşi să vedem clar şi nici să dominăm situaţia. Pentru a vedea clar lucrurile şi chiar pentru a acţiona, pentru a crea, trebuie să ne înălţăm cu ajutorul gândului până în regiunea principiilor, pe această culme unde domneşte spiritul.

De ce marii Iniţiaţi ai Egiptului au ales pentru monumentele lor forma piramidei, cu liniile ei care se apropie, ridicându-se, până ce se reunesc în vârf? Tocmai pentru a ne învăţa să căutăm acest punct din înalt. Mulţi oameni au scris despre piramide, dar oare ce i-a preocupat cu adevărat? Aranjamentul acelor imense blocuri de piatră care au fost asamblate fără ajutorul cimentului, dimensiunile, culorile, sălile a căror planuri le-au făcut şi schiţele detaliate cu toate obiectele pe care acestea le conţineau etc… Ei au observat cum sunt plasate intrările în raport cu punctele cardinale sau cu anumite constelaţii şi într-adevăr cărţile lor sunt de o bogăţie şi de o erudiţie fantastică. Ei bine, eu nu cunosc detaliile, am lăsat acest domeniu arheologilor, dar am căutat să înţeleg ceea ce spune piramida. Şi ştiţi voi ce mi-a spus? Ah, nenumărate lucruri! în mod special, ea mi-a spus că politicienii şi economiştii nu vor reuşi niciodată să rezolve problemele internaţionale atât timp cât nu vor afla mesajul structurii sale. Sunteţi uimiţi?… Da, fiecare dintre aceşti oameni este preocupat să apere interesele ţării sale: în aceste condiţii, ei nu se vor putea înţelege niciodată, pentru că rămân prea jos în domeniul faptelor. Nu vom putea să ne înţelegem, nu vom putea să fim uniţi, dacă în înţelegerea noastră, în atitudini, nu vom adopta un punct de vedere mai înalt. Trebuie să ne ridicăm la un mod de înţelegere superior pentru a găsi legile care determină lucrurile şi chiar mai sus pentru a găsi principiile care guvernează aceste legi, până ajungem la Principiul Suprem care înglobează totul: la Spiritul Veşnic. Aici toţi sunt obligaţi să aibă aceeaşi viziune, aceea a interesului comun.

Veţi spune că este imposibil ca toţi să gândească la fel. Evident, atât timp cât rămâneţi în domeniul faptelor, nu vă veţi putea pune de acord; îi vedeţi pe ceilalţi ca pe fiinţe disting* ostile, ca pe nişte adversari care trebuie înlăturaţi. Dacă vă veţi aşeza foarte sus în planul sentimentelor, îi veţi găsi pe unii simpatici, pe alţii antipatici şi veţi putea lucra cu unii, dar nu cu toţi; deci este vorba despre o altă regiune în care rămânem divizaţi. Dar dacă reuşiţi să vă înălţaţi în planul divin,

în planul spiritului, veţi descoperi că toţi sunt fraţi şi surori. Şi acest lucru este adevărat, în acel moment ne vom înţelege, ne vom accepta, vom înceta certurile.

Adevărata soluţie presupune ca toate fiinţele să înceapă să urce spre vârful piramidei, singurul punct de unde reuşim să vedem lucrurile cu claritate. Din vârful unui munte vedem panorama, dar imediat ce începem coborârea vom avea doar o viziune parţială: acela care se găseşte pe un versant vede un aspect al peisajului, iar acela care se află pe un alt versant vede cu totul altceva. Şi în final, niciunul nu vede mare lucru, dar fiecare va fi convins că deţine adevărul, şi vor sfârşi prin a se ucide.

Dacă Iniţiaţii şi-au ales această formă a piramidei pentru sanctuarele lor, înseamnă că ei au dorit ca aceste linii care se unesc în vârf, care se înalţă spre soare, să dea oamenilor o lecţie despre unitate. Piramida este un simbol al ierarhiilor care se află în univers. În unele domenii, oricare ar fi ele, acest simbol al piramidei ne poate ajuta să trecem din planul inferior, de la multiplicitate şi dispreţ, la planul superior al unităţii. Această viziune, din ce în ce mai transparentă, ne dă posibilitatea să acţionăm într-un mod divin. Trebuie deci să învăţăm să ne orientăm după aceste linii ale piramidei, înainte de a trage o concluzie, de a te hotărî să acţionezi, trebuie să urci pentru a vedea situaţia din înalt.

Să studiem acum în detaliu figura piramidei. Piramida este un cub acoperit de patru feţe triunghiulare.

Simbolic, cubul este identic pătratului, este 4, numărul materiei, al celor patru elemente. Cubul reprezintă tot ceea ce este solid şi durabil, înrădăcinat în materie. Adesea, monarhii sunt reprezentaţi, ca şi faraonii egipteni, aşezaţi pe o piatră cubică, simbol al stabilităţii domniei lor. În spaţiul cu două dimensiuni, cubul formează crucea, iar bisericile creştine zidite în formă de cruce simbolizează tocmai extensia pietrei cubice în această formă: biserica trebuie să reprezinte triumful definitiv al

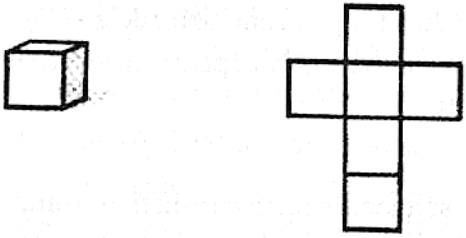

religiei creştine pe pământ.

Ca figură geometrică complet închisă, cubul simbolizează limitarea, închisoarea. De aceea crucea zămislită de către cub mai semnifică şi limitare şi suferinţă. Dar cubul nu reprezintă decât baza piramidei şi această bază suportă patru triunghiuri. În raport cu pătratul, simbolul materiei, triunghiul este simbolul spiritului, cifra trei fiind numărul principiilor divine; lumina, căldura şi viaţa. Patru reprezintă materia, trei – spiritul iar patru plus trei fac şapte. Oare voi ştiţi că reprezentaţi cifra şapte? Capul este trei, cele două braţe şi cele două picioare îl reprezintă pe patru, iar trei este aşezat deasupra lui patru. Trei se uneşte cu patru pentru a forma o fiinţă vie. Dacă trei rămâne singur, el zboară în vânt. Aţi văzut în tablourile vechilor pictori grupuri de trei fiinţe care zboară. Da, acestea sunt îngeraşii… Ei nu au corp, ci numai cap; ei reprezintă cifra trei, adică spiritul care zboară! Când cifra trei nu se împlineşte în materie, ea pluteşte în înalt, rămâne o idee. Când aveţi o idee, ea este reprezentată de cifra trei. Dacă o materializaţi în planul fizic, ea se transformă în cifra patru; din reuniunea celor două apare şapte, iar cifra şapte reprezintă fiinţa umană.

Cifra şapte este simbolul omului perfect… perfect în măsura în care ea exprimă totalitatea fiinţei umane: spirit şi materie. De aceea Iniţiaţii spun că omul este cheia universului. Ce este o cheie? în numeroase desene iniţiatice se pot vedea anumite personaje ţinând o

cheie care are forme unei cruci aşezate deasupra unui triunghi. Ea reprezintă acelaşi simbol ca al piramidei: trei aşezat peste patru, adică materia dominată de spirit.

Articol VI. Cap. 6 – Crucea

I.

Creştinii au făcut din cruce simbolul religiei lor. Când veţi vedea pe cineva purtând în jurul gâtului o cruce, veţi şti imediat că el este creştin. Purtând această cruce, el vrea să-şi facă publică credinţa, vrea să-şi asigure protecţia cerului sau să-şi uşureze evoluţia. Ei bine, nu, crucea nu a salvat niciodată oamenii de îmbolnăvire sau de păcatele comise. Dacă cineva nu are nimic bun în minte sau în inimă, nu crucea va fi aceea care îl va transforma sau proteja. Se povestesc multe istorii despre crucea care a pus diavolii pe fugă. Imaginaţi-vă! Numai în legende crucea poate alunga demonii. Diavolul nu se jenează să intre în biserici unde crucile făcute din aur şi pietre preţioase sunt aşezate la vedere. Câţi preoţi sau episcopi care plimbă crucile prin faţa credincioşilor nu fac pact cu toţi diavolii!

Creştinismul a asociat crucea morţii lui Iisus, dar acest simbol exista cu mult înaintea lui. îl găsim în cele mai vechi civilizaţii şi religii: în Mesopotamia, în Egipt, în China etc… Unde s-a născut acest simbol? Cine l-a inventat? Nimeni nu l-a inventat, el există în natură.

Priviţi numai mişcările apei şi focului. Apa curge, alunecă, se răspândeşte: ea urmează o linie orizontală. În vreme ce, focul se înalţă, urcă: el urmează direcţia verticală. Focul, linia verticală, şi apa, linia orizontală, sunt expresia celor două principii masculin şi feminin, pozitiv şi negativ, care lucrează împreună în univers. Ca să înţelegeţi cu adevărat crucea, trebuie să înţelegeţi natura şi lucrarea celor două principii reprezentate prin foc şi apă, altfel veţi pune apa peste foc, vorbind simbolic, iar focul se va stinge; sau puneţi focul sub apă, iar apa se va evapora. Dacă ştiţi să ţineţi cont de natura celor două elemente, veţi acţiona cu înţelepciune: veţi pune apa într-un recipient şi veţi aprinde dedesubt focul; apa va primi energie din partea focului, energie care poate acţiona maşini, punând în mişcare întreaga lume. Datorită planului de separaţie existent între ele, aceste două principii nu se distrug reciproc. Trebuie să învăţăm cum să punem la lucru împreună masculinul şi femininul, activul şi pasivul, emisivul şi receptivul, spiritul şi materia, bărbatul şi femeia, intelectul şi inima, înţelepciunea şi iubirea.

Deci, crucea reprezintă cele două principii masculin şi feminin care se întâlnesc ca să lucreze împreună în univers. Dar această lucrare se face plecând de la un centru: punctul de intersecţie al celor două braţe ale crucii. Acest centru reuneşte forţele, le ţine legate; fără existenţa lui totul s-ar împrăştia ca pe roată, imediat ce crucea ar începe să se învârtă. Căci crucea se roteşte, îşi roteşte braţele, trasează un cerc, simbol al soarelui. Crucea în mişcare este svastica. Această mişcare se poate face către dreapta (extremitatea braţelor este atunci îndreptată spre stânga) sau către stânga (extremităţile fiind orientate spre dreapta).

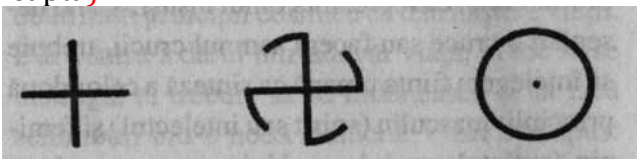

Crucea care se roteşte către dreapta semnifică înşurubare, strângere, împiedicarea manifestării energiilor: ele sunt menţinute aşa ca să poată fi stăpânite. Acesta este simbolul spiritualităţii care frânează evoluţia forţelor fizice. Vedem acest exemplu la yoghinii care stau imobili, îşi „înşurubează" natura lor inferioară cu scopul de a lăsa energiile naturii lor superioare şi divine să se manifeste în ei, căci nu ne putem apropia de lumea divină decât diminuând mişcările şi activitatea corpului fizic. Rotită în alt sens, zvastica înseamnă că ne divizăm, că lăsăm frânele pentru a declanşa energii fizice şi instinctive, închizând astfel calea puterilor sublime ale spiritului: rămânând la latura mecanică, terestră, pentru a deveni puternic exclusiv în materie.

O altă reprezentare a crucii în mişcare ne este redată prin prima literă a alfabetului ebraic: א Aleph. Crucea a cărei braţe sunt oblice este în activitate. Crucea a cărei braţe sunt drepte este imobilă, statică.

Crucea este un pentaclu de cea mai mare profunzime; ea reprezintă omul însuşi. Când desenăm o cruce sau facem semnul crucii, trebuie să înţelegem fiinţa umană ca sinteză a celor două principii: masculin (spirit sau intelectul) şi feminin (sufletul sau inima). Uniunea acestor două principii determină mişcarea. Da, când se unesc sentimentul cu gândul, se naşte mişcarea sau acţiunea. Mişcarea crucii trasează un cerc, soarele; şi cu cât mişcarea este mai intensă, cu atât soarele devine mai luminos. Soarele reuneşte cele două principii, el este crucea în mişcare.

Când cele două braţe ale crucii, adică bărbatul şi femeia, se

întâlnesc, ce fac ele? Sunt pe cale să unească apa cu focul. Dacă nu ştiu cum să facă acest lucru, apa, femeia, se va evapora şi focul, bărbatul, se va stinge. Pentru că focul şi apa se pot distruge reciproc, am ajuns deja la concluzia că sunt duşmani. Aparent, acesta este adevărul, bărbatul şi femeia nu încetează să lupte unul împotriva celuilalt, şi ceea ce majoritatea numesc iubire nu este decât un război încrâncenat între sexe. Acest război există pentru că ei nu au înţeles simbolul crucii, acela de a realiza împreună mişcarea: viaţa.

Dacă bărbatul şi femeia se caută reciproc, înseamnă că există un motiv şi trebuie să se găsească. Motivul este acela că ei reprezintă cele două mari principii cosmice ce dau naştere vieţii. Dar pentru a dărui într-adevăr viaţă, în loc să se distrugă, ei trebuie să se întâlnească şi să facă schimburi într-o nouă manieră. V-am mai spus: nu trebuie ca apa şi focul să intre în contact direct; apa trebuie vărsată într-un recipient şi pusă pe foc.

Această lege este valabilă pentru toate persoanele pe care le întâlniţi. De voi depinde dacă vă distrugeţi reciproc sau dacă reuşiţi să creaţi o forţă binefăcătoare pentru întreg universul. Veţi putea întâlni şi iubi fiinţele, dar cu ajutorul gândului încercaţi să păstraţi o anumită distanţă. Distanţa impusă este recipientul, oala!

Problema iubirii este foarte greu de înţeles şi de rezolvat; vor trece multe veacuri până când oamenii vor reuşi să rezolve această problemă şi cu toate acestea explicaţia există în simbolul crucii. Să nu fiţi şocaţi că ceea ce vă spun astăzi despre cruce nu corespunde cu ceea ce aţi citit sau auzit până acum. Eu nu vreau să mă opun creştinilor, vreau doar să le lărgesc înţelegerea, explicându-le învăţământul lui Hristos cu ajutorul crucii, acest simbol care semnifică prezenţa şi lucrarea celor două principii în întreg universul.

II.

Oamenii nu sunt aceia care au inventat simbolul crucii, ei l-au găsit observând natura. Crucea reprezintă mişcarea apei şi a focului, dar şi cele patru direcţii din spaţiu, cele patru puncte cardinale: nord-sud, est-vest.

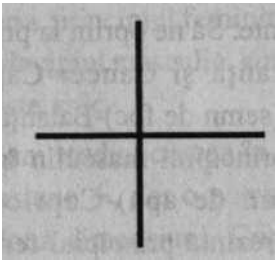

Putem de asemenea remarca constelaţiile zodiacului care formează patru câte patru, trei cruci. Ele sunt axele Berbec-Balanţă şi Cancer-Capricorn; Leu-Vărsător şi Scorpion-Taur; Săgetător-Gemeni şi Peşti-Fecioară.

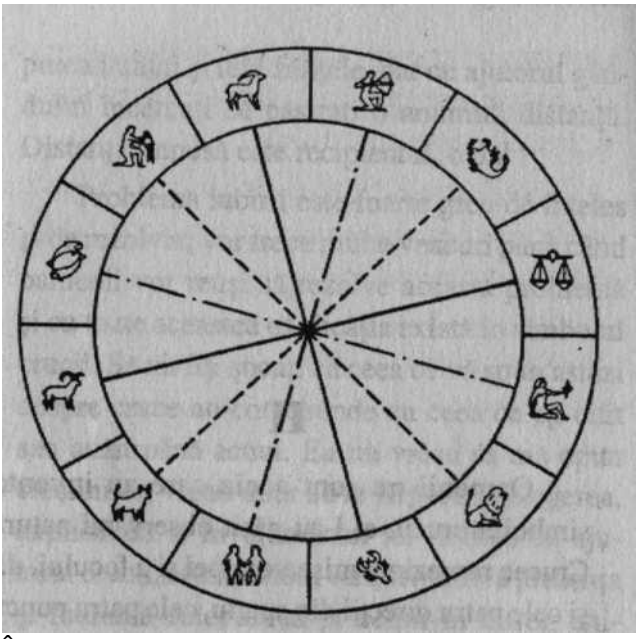

În fiecare dintre aceste cruci regăsim cele patru elemente. Să ne oprim la prima dintre ele: Berbec – Balanţă şi Cancer – Capricorn. Axa Berbecului (semn de foc) – Balanţă (semn de aer) reprezintă principiul masculin în timp ce axa Cancer (semn de apă) – Capricorn (semn de pământ) reprezintă principiul feminin. Acelaşi lucru îl regăsim şi la celelalte două cruci formate din Leu (foc) – Vărsător (aer); Săgetător (foc) – Gemeni (aer) şi Peşti (apă) – Fecioară (pământ).

Crucea reprezintă şi cei patru curenţi ce parcurg spaţiul, de la nord la sud, de la sud la nord, din est spre vest şi din vest spre est Acestor doi curenţi li se adaugă alţi doi care se deplasează de la zenit la

nadir şi invers.

Omul care este situat la răscrucea acestor curenţi primeşte influenţelor lor şi trebuie să ştie cum să lucreze cu aceştia.

Întreg universul nu este decât o cruce. Iar omul când îşi întinde braţele, devine la rândul lui o cruce. Crucea cosmică este formată din două braţe egale, dar există multe variante. Braţul vertical poate fi mai lung, ceea ce înseamnă că elementul masculin este mai dezvoltat decât cel feminin. Bara orizontală poate fi de asemenea dublă sau triplă. Este interesant de notat că nu întâlnim niciodată o linie verticală dublă, pentru că numai materia, principiul feminin, este multiplu; spiritul, principiul masculin, simbolizat prin verticalitate, este unic.

Până aici am studiat crucea în spaţiu într-o singură dimensiune +, dar o putem reprezenta în spaţiu cu două dimensiuni. Crucea cu două dimensiuni este desfăşurata plană a unui cub. Cubul este format din şase feţe pătrate.

Este interesant de reţinut legătura dintre cruce şi pătrat, raport stabilit de realitatea că amândouă au în comun numărul patru.

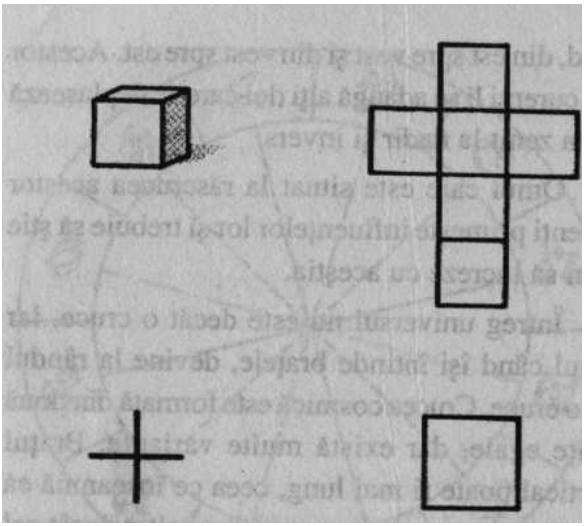

Maestrul Peter Deunov spunea: „Numărul patru reprezintă procesul divin prin intermediul căruia sentimentele noastre se cern în lume”. Numărul patru este deci numărul purificării, este sita cea mare care purifică totul. Şi pentru că este numărul purificării, el este şi numărul suferinţei: pentru că suferinţa este deseori singurul mod de purificare. Suferiţi pentru că sunteţi nevoiţi să treceţi prin găurile sitei. Numărul patru este acela al purităţii, al suferinţei şi al limitării: acela al

limitării în planul fizic (priviţi cum imaginea unui pătrat dă impresia unei zone împrejmuite, închise, chiar a unei puşcării), acela al suferinţei în planul astral şi acela al purităţii în planul mental. În această închisoare reprezentată de corpul nostru fizic, noi suntem încătuşaţi şi suferim, dar suferim pentru a ne purifica; odată purificaţi, vom fi liberi, vom ieşi din închisoare.

Dacă analizăm acum crucea cu trei dimensiuni, veţi vedea cât este ea de bogată în semnificaţii. Această cruce care are lungime, lărgime şi profunzime este alcătuită din cinci cuburi.

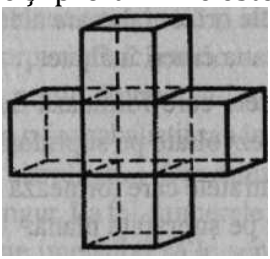

Faţa anterioară şi cea posterioară a acestei cruci este fiecare alcătuită din cinci pătrate, deci în total sunt zece. Adăugate la cele douăsprezece pătrate situate de jur-împrejur, însumează douăzeci şi două de pătrate. Aceste douăzeci şi două de pătrate corespund celor douăzeci şi două de litere ale alfabetului ebraic care reprezintă la rândul lor cele douăzeci şi două de elemente cu ajutorul cărora Cabala ne învaţă cum Dumnezeu a creat lumea.

În realitate, şi alte cifre importante sunt prezente în cruce.

Unu: crucea însăşi, totul.

Doi: cele două braţe orizontale şi verticale, lungimea şi lăţimea, cele două dimensiuni.

Trei: lungimea, lăţimea şi profunzimea, cele trei dimensiuni.

Patru: cele patru direcţii al braţelor.

Cinci: cele cinci pătrate ale celor două feţe, adică pentagrama în lumină şi pentagrama în umbră.

Şase: pătratele orizontale care alcătuiesc acoperişul şi podeaua crucii înălţate.

Şapte: pătratele care formează flecare din cele două braţe dezvoltate pe suprafaţă plană.

Opt: toate pătratele care formează braţul orizontal dezvoltat pe suprafaţă plană.

Nouă: cele cinci cuburi şi cele patru direcţii.

Zece: suma pătratelor din faţă şi din spate.

Unsprezece: cele şase pătrate orizontale de dedesubt şi de deasupra adăugate la cele cinci pătrate a uneia dintre cele două feţe.

Doisprezece: pătratele din contur ale crucii culcate.

Putem constata că numerele nu sunt separate între ele, că nu sunt entităţi complet separate de întreg, ci reprezintă aspecte ale întregului.

La fel se întâmplă şi cu omul. Ca fiinţă, el este unic. Omul reprezentat de cifra doi când este analizat ca materie şi spirit. Trei, când îl împărţim în spirit, suflet şi corp şi când îl considerăm ca pe o fiinţă care gândeşte (intelectul), care simte (inima) şi care acţionează (voinţa). El este patru pentru că este alcătuit din cele patru elemente: pământ, apă, aer, foc. Este cinci când îşi deschide braţele şi îşi depărtează picioarele, înscriindu-se într-o pentagramă, simbol al celor cinci virtuţi: dreptate, bunătate, iubire, inteligenţă, adevăr. Adăugaţi şi coloana vertebrală şi iată cifra şase. Există şapte corpuri: fizic, eteric, astral, mental, cauzal, budic, atmic. Putem să-l mai împărţim în zece aşa cum o fac cabaliştii sau în doisprezece aşa cum o fac astrologii… Dar omul este întotdeauna unul singur. La fel, numerele sunt aspecte ale unităţii, este imposibil să le separi unele de celelalte; ele reprezintă întreaga existenţă sub diferite unghiuri.

Acest adevăr este înscris în crucea cu trei dimensiuni. Cabaliştii au reuşit să condenseze o întreagă ştiinţă în acest simbol. Ei au observat creaţia şi au descoperit că la baza ei stă crucea. Crucea cu trei dimensiuni simbolizează creaţia în planul manifestărilor (figura 3). Crucea cu două dimensiuni (figura 2) exprimă aceeaşi idee în plan spiritual şi crucea cu o singură dimensiune (figurai) în planul gândirii. Figura 1 schematizează figura 2 care rezumă la rândul ei figura 3. Pentru Iniţiaţi, adevărata cruce este piatra cubică, simbol al realizării în materie.

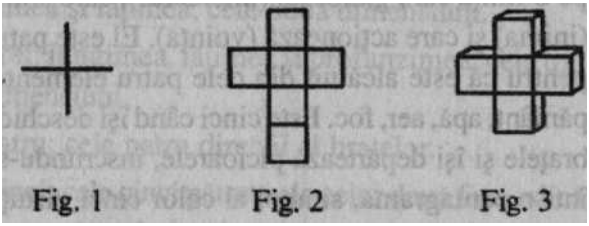

Fig. 1 Fig. 2 Fig. 3

Iniţiaţii au înscris pe crucea cu trei dimensiuni cele douăzeci şi două de litere ale alfabetului ebraic, dar şi planetele, sefiroţii, toate

elementele Cabalei, iar acela care ştie să amestece şi să combine literele şi semnele, poate acţiona asupra spiritelor naturii.

Să ne oprim acum asupra Arborelui sefirotic.

El poate fi asimilat, la rândul său, cu o cruce compusă din douăzeci şi două de feţe. V-am vorbit despre cei zece sefiroţi, despre natura şi sensul lor, despre corespondenţa lor cu omul, despre virtuţile lor, despre energiile cosmice, despre cele şapte planete şi cele patru elemente. În pătratul situat dedesubtul lui Kether, cabaliştii plasează sefirotul Daath, misterios, ascuns, care reprezintă cunoaşterea divină născută din uniunea lui Binah cu Hocmah. Sefiroţii sunt legaţi între ei prin 22 de cărări.

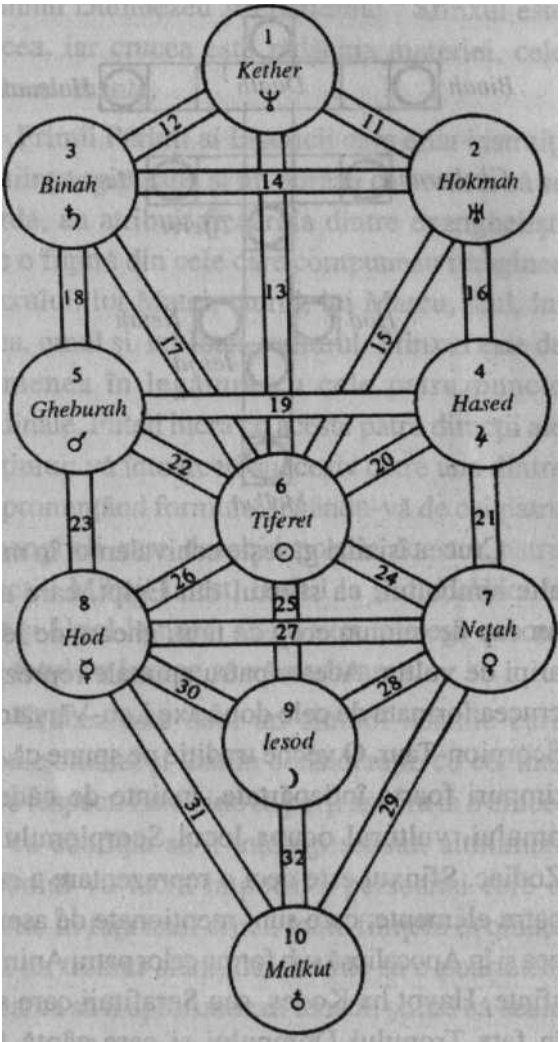

Arborele sefirotic

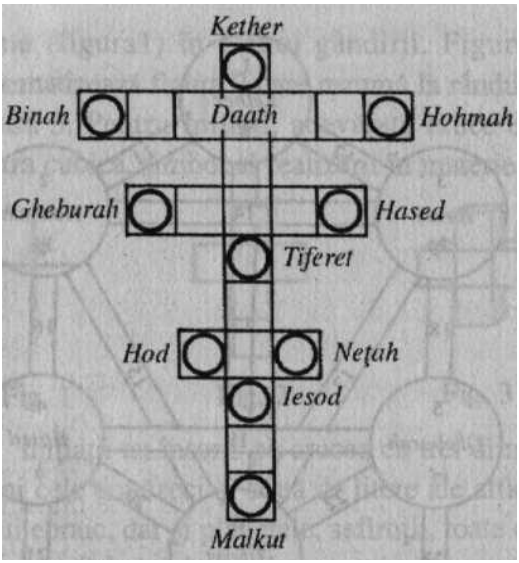

Crucea îşi mai găseşte echivalentul în multe alte simboluri, ca sfinxul din Egipt, care avea un cap de om, un corp de taur, gheare de leu şi aripi de vultur. Aceste patru animale reprezintă crucea formată de cele două axe Leu-Vărsător şi Scorpion-Taur. O veche tradiţie ne spune că, din timpuri foarte îndepărtate, înainte de căderea omului, vulturul ocupa locul Scorpionului în Zodiac. Sfinxul este deci o reprezentare a celor patru elemente, care sunt menţionate de asemenea şi în Apocalipsă sub forma celor patru Animale sfinte, Hayot ha Kodeş, sau Serafimii care stau în faţa Tronului Domnului şi care cântă fără încetare zi şi noapte: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu Atotputernic”. Sfinxul este crucea, iar crucea este rădăcina materiei, cele patru elemente.

Primii Părinţi ai Bisericii care erau instruiţi în ştiinţa egipteană şi nu doreau ca aceasta să se piardă, au atribuit fiecăruia dintre evanghelişti câte o figură din cele care compuneau imaginea sfinxului: lui Matei, taurul, lui Marcu, leul, lui Luca, omul şi lui Ioan, vulturul. Sfinxul este de asemenea în legătură cu cele patru puncte cardinale. Puteţi lucra cu aceste patru direcţii ale spaţiului: vă întoarceţi succesiv către una dintre ele pronunţând formule, legându-vă de cei patru Arhangheli care deschid porţile acestor patru direcţii: Mihail la est, Rafail la sud, Gabriel la vest şi Uriel la nord. Când veţi înţelege crucea vie, totul va începe să vă vorbească.

Crucea este deci un simbol cosmic care trebuie studiat şi luat în

consideraţie cu cel mai mare respect Este bine să porţi asupra ta o cruce, dar cu condiţia să îi înţelegi sensul, altminteri simbolul va lucra împotriva persoanei care o poartă. În faţa unei cruci, toate fiinţele evoluate simt un tremur sfânt, dar înainte să o poarte ele încearcă să îi aprofundeze sensul, ştiind că acela care poartă o cruce fără să facă niciun efort ca să o înţeleagă şi să o însufleţească în el însuşi merge spre suferinţă şi moarte. Nu-i aşa că spunem despre o afacere complet compromisă: „Nu ne rămâne decât să ne facem cruce?" Acela care nu ştie să poarte crucea va fi zdrobit de ea, ea va devine pentru persoana în cauză o povară apăsătoare.

Dar nu trebuie neapărat să asociem crucea morţii şi suferinţei, aceasta însemnând că nu am înţeles profunda ei semnificaţie care reprezintă totalitatea creaţiei, natura şi omul însuşi. Câte neplăceri nu vă aşteaptă dacă nu înţelegeţi pe cineva din anturajul vostru! Iar dacă îl înţelegeţi, câte binecuvântări nu primiţi când îl întâlniţi! Dacă nesocotiţi faptul că focul vă poate arde, veţi provoca catastrofe manipulându-l imprudent. Dacă îl cunoaşteţi, veţi avea numai binefaceri pe seama lui! Fiecare lucru, fiecare fiinţă cu care nu ştim cum să ne purtăm şi să ne armonizăm, ne este nefastă; acest lucru este valabil şi în cazul talismanelor, al pentaclurilor şi simbolurilor; este adevărat şi în cazul iubirii.

Credeţi că ştiţi ce este iubirea? Nu, vă înşelaţi, iubirea are grade şi este foarte important să o înţelegeţi în fiecare zi ceva mai bine. Îţi poţi opri evoluţia, crezând că ai înţeles-o. Iar dacă te opreşti, rişti să putrezeşti. Trebuie să ştiţi că, în ceea ce priveşte iubirea, învăţăm mereu fără încetare. La fel şi în cazul crucii. Vă închipuiţi că o cunoaşteţi? Nu, nu aţi început încă să o purtaţi în interiorul fiinţei voastre, ea nu vă vorbeşte. De ani de zile lucraţi cu crucea, dar în voi metalele ieftine (instinctele primare) nu s-au topit; este dovada că nu cunoaşteţi încă piatra cubică. Ce fel de iubire aveţi dacă ea nu ştie să topească metalele? Ca să poţi înţelege legea care permite fuziunea metalelor, trebuie să înţelegi crucea, trebuie să posezi piatra cubică.

III.

Creştinismul pune accent îndeosebi pe crucificarea lui Iisus. Este bine să înţelegem ce înseamnă pasiunea şi moartea lui Iisus ca să putem înţelege mai bine măreţia sacrificiului său. Anumiţi mistici au trăit atât de intens suferinţa îngrozitoare şi calvarul său, încât pe corpul lor au apărut cicatrici. Aceştia au fost fiinţe excepţionale,

capabile de o asemenea abnegaţie încât au reuşit să retrăiască suferinţele lui Iisus, înregistrate în arhivele cosmosului. Căci există o bibliotecă universală numită Cronica Akasha, unde evenimentele din viaţa marilor Maeştri rămân înscrise şi sunt la dispoziţia acelora care doresc să le cunoască.

Da, tot ceea ce marii Maeştri şi mesagerii Cerului au trăit ca dramatism sau fericire, ca lumină sau inspiraţie, aparţine tuturor acelor suflete umane care manifestă iubire pentru ei. Unii doresc să retrăiască ceea ce a fost întunecos şi dureros în viaţa Maeştrilor; să o facă, este o atitudine generoasă, ei se alătură sacrificiului făcut de aceştia pentru salvarea speciei umane. Dar aceia care au trăit deja de mai multe ori aceste suferinţe, nu mai simt nevoia să retrăiască crucificarea lui Hristos. Simbolul crucii răspândit peste tot nu a fost înţeles pe deplin: nu se vede în el decât imaginea unui Hristos slab, muribund, victimă batjocorită de oameni. În toate bisericile, credincioşii contemplează crucifixul, dar uită să se lege de celălalt simbol care este mult mai puternic, mai salvator: măreţia lui Hristos înviat.

Iisus a murit pentru lumea veche, pentru toţi aceia care au datorii de plătit, greşeli de îndreptat. Şi totuşi moartea lui Iisus nu impresionează pe fiinţele fără conştiinţă, fără lumină, fără scrupule, ele nu se simt îndreptăţite să creadă că Iisus a murit pentru ele pe cruce acum două mii de ani. Această moarte reprezintă ceva numai pentru aceia care au suferit îndeajuns şi mai suferă încă. Ei trebuie să se aplece asupra învierii, trebuie să caute să învie şi să nu mai sufere. Suferinţa nu este un scop în sine. Iisus a suferit, desigur, dar apoi a înviat. Ce semnificaţia are învierea? În limba rusă, la înviere se spune „*vaskresenie*", iar în bulgăreşte „*vuzgresenie*", ceea ce înseamnă: ieşire de pe cruce. Cum să explicăm această etimologie?

Crucea este creuzetul alchimiştilor de altfel cuvântul creuzet vine de la cuvântul cruce). Alchimistul pune în creuzet materia primară care, într-o primă etapă, moare şi putrezeşte; această operaţie corespunde culorii negre. Apoi, materia se dizolvă şi se purifică: ea devine albă. Apoi urmează distilarea şi conjuncţia, materia trecând la culoarea roşie, în sfârşit, urmează sublimarea, culoarea aurului. Aceste operaţii trebuie interpretate ca diferite etape ale vieţii interioare. Lucrarea pe care alchimistul o face asupra materiei în creuzet este în realitate lucrarea spirituală pe care discipolul trebuie să o împlinească

în creuzetul fiinţei sale. Materia „înviată" iese din creuzet transformată în aur: omul înviat iese de pe cruce. Iisus spunea: „Dacă nu muriţi, nu veţi trăi". Această frază poate fi considerată ca un rezumat al lucrării alchimice. Iar el ne-a oferit propriul exemplu: a murit şi a înviat.

În viaţa cea nouă pe care Hristos ne-o aduce, nu este preconizat să întârziem asupra supliciului crucii, căci Hristos se manifestă de asemenea prin frumuseţe, bucurie, lumină. Fiţi liniştiţi, Iisus nu se va supăra dacă nu v-aţi concentrat asupra martirajului său. El vrea oameni noi care să se concentreze asupra luminii, frumuseţii, măreţiei Sale… Cât de frumoasă a fost lumina de pe muntele Tabor, când Iisus a fost transfigurat în faţa discipolilor săi căzuţi la pământ, orbiţi de atâta splendoare!

În noua cultură, acest gând al măreţiei lui Hristos ne va hrăni viaţa noastră interioară. Dumnezeu se va bucura văzând că noi am încetat să preferăm latura negativă, să îmbrăţişăm ţărâna şi să îngenunchem în faţa mormintelor, căci el ne predestinează unui viitor măreţ. Iar dacă vor exista morţi de care trebuie să ne ocupăm, aceştia nu sunt cei din cimitire, ci aceia ascunşi în forul nostru interior: vechile noastre obiceiuri, vechile noastre concepţii greşite. Aceşti morţi trebuie căutaţi şi înlăturaţi!

Să ne întoarcem puţin cu ajutorul gândului la epoca suferinţelor lui Hristos, la acele formidabile evenimente în decursul cărora o scânteie a coborât în materie ca să îi dea acesteia un nou impuls. Iisus nu a găsit în epoca sa condiţiile favorabile în care să-şi exprime în întregime ştiinţa şi puterea sa. Acest lucru l-a arătat şi Maestrul Peter Deunov care spunea: „La acea vreme Hristos era mic, de aceea a fost crucificat.

Dar acum, când Hristos va reveni, el nu va putea fi crucificat, nu va exista niciun copac atât de mare din care să i se facă o cruce. Să ne bucurăm pentru faptul că Hristos a devenit mai puternic, căci nu va mai exista nicio cruce pentru el. Probabil că sunteţi şocaţi de această idee că Iisus a fost crucificat fiindcă era mic. Acela care a spus: „Eu sunt lumina lumii… Eu sunt învierea şi viaţa… Tatăl meu lucrează şi eu lucrez cu el…" nu putea să fie mic. Este adevărat, şi vă voi explica imediat.

Să luăm exemplul unui copil mic. Spiritul care se încarnează în el este, la rândul lui, mic? Nu, el este mare, puternic, dar corpul în care el se îndeasă este acela al unui bebeluş, şi lui îi este greu să îl pătrundă,

ca să se instaleze, folosindu-l pentru a-şi putea exprima toate posibilităţile. Când spiritul lui Hristos a coborât pe pământ, el era mare, la fel de mare ca şi în ziua de azi. Numai corpul său era mic, adică toţi aceia care îl înconjurau nu au putut fi pătrunşi în profunzimea fiinţei lor de spiritul său. Din cauza acestei insuficienţe, a acestei slăbiciuni a membrelor corpului lui Hristos, incapabile să îi realizeze măreţia, puterea, nemărginirea, Iisus a fost crucificat. Bineînţeles, mulţimea a strigat: „Osana!" în momentul în care el a intrat în Ierusalim, iar când a fost arestat în grădina Ghetsimani, chiar şi discipolii săi l-au părăsit. Prin discipolii săi, Iisus nu a avut putere, în ei era mic şi nu i-a putut înfrunta pe ceilalţi atât de numeroşi şi hotărâţi să îl distrugă.

Acum după atâtea secole, sufletul lui Hristos s-a răspândit puţin câte puţin în întreaga lume. Nu îl mai putem crucifica pentru că el s-a încarnat într-un corp imens, adăpostit în inimile şi inteligenţele a milioanelor de fiinţe. Nu îl putem crucifica în toţi oamenii. Este o formă de încarnare pe care trebuie să o înţelegem. Pentru a lucra asupra umanităţii, un mare Maestru are nevoie de un corp colectiv; unii dintre discipolii săi reprezintă ochii, urechile sau gura acestui organism, alţii, inima, stomacul, plămânii, braţele, picioarele… Atât timp cât nu îşi iubeşte acest corp colectiv, Maestrul rămâne mic. De-a lungul unui corp deteriorat, animalic, grosolan, spiritul întâmpină mari greutăţi pentru a se exprima prin iubire, înţelepciune şi frumuseţe.

Spiritul unui Maestru face deci eforturi ca să se încarneze nu numai în propriul său corp fizic, dar şi într-un corp colectiv al unei comunităţi spirituale, pentru a o dezvolta şi a o ameliora. Dar acest corp colectiv trebuie la rândul lui să facă cât mai multe eforturi pentru a ajuta spiritul să se încarneze şi să se manifeste în el. De aceea, în loc să rămână fixat pe corpul lui Iisus răstignit pe cruce, un creştin trebuie să aibă ca unică preocupare să se pregătească ca să devină o parcelă purificată şi luminoasă a acestui corp colectiv pe care spiritul lui Hristos lucrează pentru a-l însufleţi. Sunt două mii de ani de când Iisus a murit crucificat, acesta este un adevăr şi nu ne mai putem întoarce înapoi, nouă revenindu-ne sarcina să întărim corpul lui Hristos pentru ca spiritul lui să-şi poată continua lucrarea pe pământ.

Articol VII. Cap. 7 – Cvadratura cercului

Un copac are o rădăcină, un trunchi şi ramuri, dar nu este cu adevărat copac atât timp cât spiritul nu a început să lucreze în el dând

naştere frunzelor, florilor şi fructelor. La fel se întâmplă şi cu fiinţa umană. Ea are un stomac, plămâni, creier, dar acest lucru nu este suficient pentru a fi cu adevărat o fiinţă umană. Ca şi rădăcinile, trunchiurile şi ramurile, organele sale nu sunt decât o formă materială, un suport prin intermediul căruia spiritul trebuie să lucreze pentru a da naştere frunzelor, fiorilor sau fructelor; frunzele sunt pentru stomac; florile, pentru plămâni şi fructele, pentru cap.

Secretul constă deci să punem spiritul în tot ceea ce facem. Coborârea spiritului este comparabilă cu sosirea primăverii care îl face pe arbore să dea la iveală toate comorile ascunse pe care le deţine. Oamenii care nu ştiu să lase spiritul să lucreze în ei devin ca nişte copaci uscaţi; îi tăiem şi îi aruncăm în foc… asta în cazul în care nu sunt folosiţi în construcţii. Ceilalţi, dimpotrivă, sunt bine îngrijiţi, protejaţi şi vizitaţi; îi hrănim, îi udăm, îi ferim de paraziţi. Dacă unii au pretenţia să fie ajutaţi fără să fi dăruit nici flori, nici fructe, ei nu vor reuşi: de pomii neroditori nu se ocupă nimeni, chiar şi Cerul îi respinge!

Apoi vine vremea în care frunzele, florile şi fructele cad, dar rămân rădăcinile, trunchiurile şi ramurile, ceea ce ne demonstrează că latura materială, fizică, este stabilă, neschimbătoare, în timp ce latura spirituală nu se manifestă decât intermitent. În primăvara următoare, frunzele, florile şi fructele vor apărea din nou. Aceia care nu au înţeles această lege atât de importantă, nu fac decât să se lamenteze, să se descurajeze sau să concluzioneze greşit, spunându-şi dacă numai latura materială rezistă, înseamnă că ea este mai importantă. Este adevărat, suportul material adică stomacul, plămânii, capul rămân, în timp ce funcţiile sunt periodice, la fel ca frunzele, florile, fructele.

Dar acesta nu este un motiv pentru a ne descuraja sau pentru a adopta o filosofie materialistă. În viaţa spirituală frunzele, florile şi fructele reprezintă inspiraţiile. Ele se manifestă, din când în când, dar nu fiţi îngrijoraţi dacă inspiraţia a venit o clipă să vă viziteze, acest lucru dovedeşte că ea va reveni. Ceea ce s-a produs odată, se va mai produce. Voi sunteţi aceia care nu favorizaţi întoarcerea inspiraţiei. Spiritul este cel mai tenace, mai fidel, dar el este în mişcare. Materia este imobilă, statică; această imobilitate este simbolizată de pătrat în timp ce mişcarea periodică, ciclică, a spiritului este simbolizată de către cerc. Întreaga problemă constă în ştiinţa unirii cercului cu pătratul.

Profesorii de geometrie din toate timpurile au încercat să

rezolve problema cvadraturii cercului, adică au încercat să construiască un pătrat cu aceeaşi suprafaţă ca a unui cerc dat, şi au ajuns la concluzia că este imposibil de rezolvat. Poate că într-o zi vor reuşi, dar ar trebui să ştie că Iniţiaţii au găsit soluţia de foarte mult timp, pentru că ei au ştiut să observe natura şi în special arborii care sunt acoperiţi periodic cu frunze, flori, fructe. Spiritul vine periodic pentru a face o anumită lucrare, el este cercul, simbolul universului nelimitat şi infinit. În cerc, pătratul, adică materia, poate înflori şi produce fructe la fiecare revenire a spiritului. Arborele însufleţit prin spirit a rezolvat problema cvadraturii cercului. Va exista mereu un moment în care pătratul şi cercul coincid.

Câţi indivizi nu se pretind a fi spiritualişti! Dar eu îi privesc şi ceea ce văd în realitate este un pătrat imens cu un mic cerc în centru. Acela care are cercul inclus în pătrat, merge cu zgomot, deranjează pământul. În timp ce, acela care are cercul în exterior nu merge, zboară. Pământul îl cunoaşte, el nu suspină la trecerea acestuia şi chiar se bucură să-l simtă trecând. Căci pământul este sensibil şi conştient.

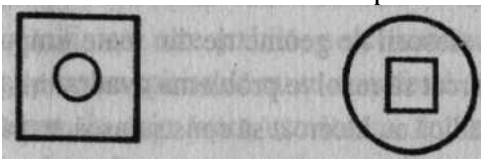

Când suntem lipsiţi de inspiraţie, suntem ca arborele iama, dar trebuie să ştim că inspiraţiile vin periodic ca şi înflorirea pomilor: primăvara, atunci când sunt îndeplinite condiţiile. Depinde numai de noi să creăm în sufletul nostru atmosfera primăverii. Cum? Prin iubire. Iubirea a creat primăvara în om, dar nu orice fel de iubire: iubirea spirituală. Spiritul nu acceptă să fie dirijat, el suflă unde vrea, aşa cum stă scris în Evanghelii: „Vântul suflă încotro vrea iar tu nu îi auzi decât vocea, dar nu ştii nici de unde vine, nici încotro se îndreaptă…” Dar prin iubire îi creăm condiţiile să vină.

După trecerea iernii, când arborele înfloreşte, el îşi pune haine noi, podoabe noi. Toţi sunt fericiţi şi doresc să îl admire. La fel se întâmplă şi cu omul. De ce iubiţi pe cineva mai mult într-un moment decât în altul? Pentru că a înflorit. El are acelaşi stomac, aceeaşi plămâni, acelaşi cap ca înainte, dar îl găsiţi adorabil pentru că este acoperit de frunze, de flori şi de fructe. Nu ne plac arborii întunecaţi şi goi. Deci, dacă simţiţi că nu sunteţi iubiţi spuneţi-vă: „Sunt într-o perioadă în care frunzele, florile şi fructele mi-au căzut. Ar trebui să

mă sinucid din acest motiv? Nu. Voi lucra, căci primăvara va reveni". Descurajarea voastră demonstrează că nu aţi înţeles că viaţa este o mişcare continuă. De ce doriţi să opriţi această mişcare? Chiar dacă acum sunteţi în perioada în care trebuie să traversaţi iama, fiţi încrezători, spiritul va reveni, frunzele vor reapare. Dacă nu aveţi răbdarea de a aştepta întoarcerea anotimpurilor, dacă nu ştiţi că pătratul se găseşte în interiorul cercului şi nu în exteriorul lui, înseamnă că nu aţi înţeles nimic din adevărata filosofie.

Meditaţi cât de des puteţi asupra istoriei arborelui. Dacă inspiraţia vine periodic, gândiţi-vă să îi pregătiţi condiţii favorabile prin munca intelectului vostru, a inimii şi voinţei voastre. Dar trebuie să ştiţi că, urmând itinerarii diferite, intelectul, inima şi voinţa nu vor putea ajunge împreună în acelaşi punct.

Latura fizică este perseverentă, dar şi latura spirituală este rezistentă. Dovada: dacă distrugeţi corpul fizic, corpurile voastre subtile (corpul eteric, astral, mental, cauzal, budic, atmic) continuă să trăiască. Dacă distrugeţi casă, adică pătratul, cercul rămâne imposibil de distrus. Orice s-ar întâmpla, cercul nu poate fi distrus, pentru că el ne înconjoară. Trăim şi respirăm în oceanul cosmic.

CUPRINS

Cap. 1 – Simbolismul geometric 1
Cap. 2 – Cercul 3
Cap. 3 – Triunghiul 3
Cap. 4 – Pentagrama 3
Cap. 5 – Piramida 3
Cap. 6 – Crucea 3
Cap. 7 – Cvadratura cercului 3